Пам'ятаймо про Україну!

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 8 ГРУДНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 49 VOL. CXIII FRIDAY, DECEMBER 8, 2006 No. 49

Б. Тарасюк продовжує виконувати обов'язки міністра

КИЇВ. – 5 грудня Шевченківський районний суд столиці призупинив дію постанови Верховної Ради, якою 1 грудня міністра закордонних справ Бориса Тарасюка було звільнено з цієї посади. Президент України Віктор Ющенко доручив Б. Тарасюкові продовжувати виконувати обов'язки міністра закордонних справ.

Б. Тарасюк звернувся до суду 4 грудня, після того, як одержав офіційно оформлену постанову парламенту про своє звільнення. Він обґрунтував свою вимогу тим, що при прийнятті цієї постанови Верховна Рада порушила закони і власний реґлямент: була порушена процедура звільнення міністра, кандидатуру якого на призначення вніс Президент. Цим суд фактично закріпив його міністерський статус, звелівши Б. Тарасюкові продовжувати працю.

Перший заступник голови Верховної Ради Адам Мартинюк сказав, що указ Президента, яким він зобов'язує Б. Тарасюка і надалі виконувати обов'язки міністра закордонних справ, може призвести до поглиблення конфронтації між гілками влади. Оглядачі називають ту ситуацію показовою насамперед для майбутнього голосування щодо відставки ще одного міністра за президентською квотою – міністра оборони Анатолія Гриценка. 6 грудня парлямент мав розглядати відповідний проєкт постанови, авторами якого є депутати від Партії Реґіонів та СПУ, проте після оголошення рішення суду на користь Б. Тарасюка реґіонал Євген Кушнарьов заявив про перенесення другого розгляду, оскільки подання щодо міністра оборони має вносити не парлямент, а уряд, керівник якого В. Янукович до 7 грудня перебував з візитою у США.

Обидва „президентські" міністри раніше відкидали закиди коаліції щодо їхньої нефахової праці, якою обґрунтовувалися вимоги про відставку, називаючи ці заходи зведенням політичних рахунків.

За матеріялами ЗМІ

Що В. Янукович привіз до США і з чим вернувся додому?

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В понеділок, 4 грудня, до Вашінґтону на офіційні зустрічі з американськими державними діячами приїхав прем'єр-міністер України Віктор Янукович. Їхав він, якщо мати на увазі політичний маршрут, не з Києва, а з Москви: 2 грудня скочив просто до Путіна і, як пише про це московська газета „КоммерсантЪ", запевнив російського президента, нібито Україна тільки й мріє, щоб найшвидше вступити в Єдиний, з Росією, Білоруссю і Казахстаном, економічний простір.

Візиті В. Януковича до США передувала вкрай напружена атмосфера в українському політикумі. Пам'ятаючи, як хибно у вересні прем'єр виступив в Брюселі, наговоривши такого, що Европою зрозумілося, як відмова України від інтеґрування в НАТО та ЕС, Президент Віктор Ющенко цього разу зажадав наперед ознайомитися з програмою подорожі В. Януковича до США і схвалити її. З програмою сталася затримка – можливо, випадкова, але, швидше за все, цілком логічна в умовах очевидної кризи у взаєминах між Секретаріятом Президента і Кабінетом міністрів, гострої боротьби за право визначати зовнішньополітичний курс Української держави. Був момент, що до Посольства США в Києві пішов лист від Міністерства закордонних справ про перенесення візити прем'єра на пізніший час. Проте все влаштувалося – й це означає, що В. Янукович перед відлетом вже мав благословення від Президента – їхати до Америки виключно в ролі економіста, господарника.

Треба сказати, прем'єр в цій ролі почував себе досить впевнено, подекуди аж самовпевненим: наприклад, коли в Центрі стратегічних і міжнародних досліджень заявив, що повернувся до влади „всерйоз і надовго" і що його прем'єрство буде пов'язане зі „стабільністю і передбачуваністю", а внутрішній валовий продукт України зростатиме щорічно на

(Закінчення на стор. 3)

Твори з колекції Президента України В. Ющенка – в Українському музеї

Марта Бачинська

НЮ-ЙОРК. – В Українському музеї 13 грудня відкриється виставка „Скульптура та ікона України. Історія врятування", на якій буде представлено 57 експонатів з приватної колекції Президента України Віктора Ющенка, а також з приватних колекцій Василя Вовкуна, Петра Гончара, Ігоря Гринева, Володимира Козюка та Лідії Лихач.

,,Ми щиро дякуємо Президентові В. Ющенкові за те, що він прийняв наше запрошення поділитися скарбами зі своєї колекції у нашому музеї та шановним колекціонерам, що збагатили виставку своїми дорогоцінними експонатами", – стверджує Ольга Гнатейко, голова Управи Українського музею, у передньому слові до каталогу виставки.

Богородиця-Триручиця. XIX ст. Чернігівщина

Св. Юрій-Змієборець. XIX ст. Чернігівщина

З колекції Президента України В. Ющенка

Відкриття в 2005 році нового модерного будинку музею започаткувало ряд виставок, які мали великий успіх. Це були інавґураційна виставка Олександра Архипенка „Візія і тяглість", сучасна виставка „На перехресті. Модернізм в Україні, 1910-1930".

Скульптура та ікона України – це друга, за чергою, виставка з України в новому музейному будинку. Ця виставка – спільний проєкт співорганізаторів Українського музею, Музею Івана Гончара, В-АРТ та Ґалерії „Родовід" в Україні. Музей завжди прагнув до співпраці з музеями та мистецьким світом України, і тепер ця мрія здійснюється.

На виставці експонуються зразки народної дерев'яної скульптури XVIII - XIX ст., переважно це вироби народних майстрів. Тематика дерев'яної скульптури – релігійна: розп'яття, ангели, постаті святих. Сакральна скульптура була найбільш поширена у південно-західній частині України. До дерев'яної народної скульптури додано також підсвічники-трійці, які виробляли на Гуцульщині та на Покутті в XVIII-XIX ст. Трійці оздоблені скульптурними зображеннями сонця, людських постатей та звірят.

Твори української народної дерев'яної скульптури можна умовно поділити на дві групи. До першої належать вироби міських ремісників, які наслідували професійних мистців, а до другої – це речі сільських майстрів, самоуків, вироби яких належать до мистецького примітивізму. На жаль, дуже мало залишилося виробів сільських майстрів.

Народна дерев'яна скульптура релігійної тематики виконувала свою функцію пере-

(Закінчення на стор. 21)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Польща вшановує пам’ять жертв Голодомору в Україні

КИЇВ. — Відповідне рішення Сейм республіки ухвалив на засіданні 6 грудня, - йдеться на сторінці Інтернету Верховної Ради України. Голосування відбулося за присутности української парляментської делеґації на чолі з головою Верховної Ради Олександром Морозом, який перебував у Польщі з дводенною офіційною візитою. Парлямент Польщі вважає, що Голодомор в Україні це - геноцид: „Поділяючи біль близьких жертв Голодомору в Україні, який у 1932-1933 роках забрав життя мільйонів жителів українських сіл, Сейм Республіки Польща засуджує тоталітарний режим, відповідальний за цей геноцид. Висловлюючи свої найглибші співчуття громадянам України, Сейм має надію, що пам'ять про жертви цього злочину залишиться перестворогою перед всілякими формами тоталітаризму, який так боляче вразив Европу XX століття, особливо поляків і українців“, - йдеться в ухвалі. В Україні за час Голодомору в 1932- 1933 роках загинули від 3 до 7 мільйонів людей. 10 інших европейських країн вже визнали цей Голодомор геноцидом українців.

Зустріч В. Ющенка з єпископами Римо-Католицької Церкви

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 5 грудня на зустрічі з єпископами Римо-Католицької Церкви в Україні повідомив, що ще у червні 2006 року надіслав послання Папі Бенедиктові XVI з запрошенням відвідати Україну. На зустрічі обговорювались взаємини держави і Церков в Україні, а також роля Римо-Католицької Церкви в Української державі. Президент наголосив, що держава з рівною шаною ставиться до усіх Церков, які дбають в Україні про моральне зміцнення, єдність і добро українських громадян. В.Ющенко переконаний, що співпраця держави та релігійних організацій є підставовою для духовного відродження нашого народу, а отже, вона повинна розвиватися сприятливим чином. Глава держави наголосив, що Україна глибоко зацікавлена в розвиткові загальноевропейського діялогу толерантности і взаємної духовної підтримки. У цьому контексті В.Ющенко пригадав візиту до України Папи Івана Павла II, яка мала виняткове значення для України як невід’ємної частки европейської духовної і культурної цивілізації. Під час зустрічі були обговорені проблеми Римо-Католицької Церкви в Україні та шляхи їх вирішення. Мова йшла зокрема про справи, пов’язані з поверненням релігійним організаціям колишнього майна, їхньою діяльністю в сфері освіти, благодійництва. В.Ющенко наголосив, що ці проблеми перебувають у його полі зору.

За тіснішу співпрацю між ЕС і Україною

БОНН, Німеччина. — Майбутня угода про поглиблену співпрацю між Україною та ЕС має віддзеркалювати европейський вибір Києва. З такою заявою виступили глави держав і урядів так званого „Веймарського трикутника“ - Німеччини, Франції та Польща. На тристоронніх переговорах, які відбулися 5 грудня у західньонімецькому містечку Метлах, йшлося також про взаємини Европейського союзу з Туреччиною та Росією. Для поглиблення співпраці між Україною та ЕС провідники трьох держав пропонують укласти з Україною додаткову угоду, повідомила канцлер Німеччини Анґела Меркель: „Комюніке нашої зустрічі міститиме чітке речення стосовно України, яке свідчитиме про нашу готовність укласти з нею нову, змістовну угоду. Вона має стати основою для співпраці і відповідати европейському виборові України”, – наголосила канцлер. Однак А. Меркель додала, що документ не міститиме положення про початок переговорів про вступ України до ЕС. Питання співпраці з Україною на порядок денний зустрічі „трійки” поручив президент Польщі Лех Качинський, який висловив занепокоєння, що майбутня інтеґрація України до ЕС може обмежитися лише створенням зони вільної торгівлі. Зі свого боку, А. Меркель та Ж. Ширак намагалися переконати Л. Качинського дати „зелене світло” на підписання нової угоди „Росія-ЕС“. Президент Польщі, однак, не відступає від своїх вимог: Москва має зняти заборону на імпорт польського м’яса. Невтішний сиґнал після переговорів у Метлаху надійшов і до Анкари: французький і німецький провідники підтримали Еврокомісію у намірі відкласти переговори про вступ Туреччини до ЕС.

Представники країн НАТО підтримали діялог з Україною

РИҐА, Латвія. — НАТО підтверджує намір продовжити посилений діялог з Україною – йдеться у декларації Ризької зустрічі НАТО від 29 листопада. „Ми підтверджуємо, що НАТО продовжить посилений діялог з Грузією та Україною, який включає питання політичного, військового, фінансового та безпекового співробітництва відповідно до намірів цих країн щодо набуття членства”, - зазначається у декларації. У документі наголошується, що НАТО підтверджує важливість Особливого партнерства, якому в наступному році виповниться 10 років. „Ми цінуємо значний внесок України до спільної безпеки, зокрема у вигляді участи України в акціях НАТО та у зусиллях, спрямованих на посилення реґіональної співпраці”, - говориться у документі. НАТО також закликає Україну продовжити активне сприяння зміцненню реґіональної безпеки і заявляє про готовність продовжити допомогу Україні у здійсненні важливих для неї реформ, зокрема у сфері національної безпеки та оборони, реформуванні оборонно-промислового комплексу та боротьбі з корупцією. Напередодні Президент США Джордж Буш заявив, що двері до НАТО відкриті для Грузії та України. Картина НАТО в Україні покращується. Згідно з останніми соціологічними опитуваннями, образ НАТО як військово-політичного союзу дещо покращився у порівнянні з минулим роком, але все ще залишається засміченим стереотипами радянської пропаґанди. Центр політичних та економічних досліджень ім. О. Разумкова зауважує, що ставлення громадян до НАТО суттєво відрізняються, залежно від реґіону проживання. Єдиним реґіоном, де число прихильників вступу до НАТО (40.7 відсотка) переважає число противників (23 відсотки) є Західній реґіон. У решті реґіонів більше половини опитаних проголосували б проти вступу до НАТО: у Центральному регіоні – 55.8 відсотка, у Південному реґіоні – 61.3 відсотка, у Східньому реґіоні – 67.6 відсотка. Порівняно з вереснем цього року число противників НАТО дещо знизилось (з 60.9 відсотка) і зниження числа противників НАТО відбулося за рахунок Південного і Східнього реґіонів, де це число зменшилося відповідно з 79.1 відсотка до 61.3 відсотка і з 85 відсотків до 67.6 відсотка. МЗС України та Центр інформації НАТО презентували у Києві нову сторінку Інтернету, що має на меті краще інформувати громадян України щодо мети і завдань північно-атлантичного альянсу.

В. Ющенко призначив голову Вищого господарського суду

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 5 грудня призначив Сергія Демченка головою Вищого господарського суду України. Відповідний указ глава держави підписав 5 грудня. С. Демченко з січня 2006 року перебував на посаді першого заступника голови Вищого господарського суду України.

Ермітаж поверне фрески Михайлівського собору

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ, Росія. — 2 грудня голова Федерального аґентства з культури Росії Михайло Швидкой повідомив, що Ермітаж поверне в Україну решту фресок Михайлівського собору. У підпорядкування Міністерства культури України буде повернено після ідентифікації всі фрески Михайлівського Золотоверхого собору, які зберігаються в Державному Ермітажі. Ще у 2003 році було досягнуто згоди між Російською Федерацією та Україною про повернення фресок. Раніше перший заступник міністра культури та туризму України Владислав Корнієнко повідомляв, що фрески Михайлівського Золотоверхого собору можуть повернутися в Україну до кінця 2006 року. Українська сторона запропонувала провести офіційне передання фресок під час візити російського президента Володимира Путіна в Україну, призначеної на 22 грудня. Чотири фраґменти фресок XII століття Михайлівського Золотоверхого собору, що зберігалися в Ермітажі, було передано Україні у 2001 році. У 2004 році було передано ще 7 фресок. Михайлівський Золотоверхий монастир було засновано в 1108 році. Це був один з найбільших монастирів у стародавньому Києві. У 1934-1936 роках собор і частину будівель радянська влада зруйнувала у зв'язку з проєктом будівництва на його місці комуністичного урядового центру. Перед знищенням храму вчені зняли з його стін безцінні мозаїки і фрески. Наприкінці 1990-их років Михайлівський собор відновили.

З’їзд ПРП ухвалив приєднатися до БЮТ

КИЇВ. — Делеґати XII з’їзду політичної партії „Реформи і порядок“ 3 листопада ухвалили рішення про приєднання партії до Бльоку Юлії Тимошенко. В угоді про спільну відповідальність опозиційного об’єднання демократичних сил України сказано, що таке рішення ухвалено через близькість політичних програм, спільне бачення европейського розвитку України, формування соціяльно орієнтованої ринкової економіки, побудову громадянського суспільства, захисту суверенітету України. Зокрема ПРП і БЮТ вирішили об’єднатись для виконання програми дій, розробленої у новому парляменті демократичною коаліцією, яка була зруйнована у висліді зради з боку соціялістів. Крім того, сторони домовились поєднати зусилля для здійснення політичних завдань шляхом координації діяльности партійних організацій, що входять до складу бльоку, на центральному та реґіональних рівнях. БЮТ та ПРП також плянують співпрацювати в організації та здійсненні програм, проєктів, публічних заходів, зв’язків з громадськістю, консультацій, навчань, які спрямовані на досягнення спільної мети. Передбачається спільно зформувати опозиційний уряд, підтримувати єдиного узгодженого кандидата від бльоку на наступних виборах президента України, утворити єдині узгоджені списки кандидатів від бльоку на наступних виборах до Верховної Ради України та органів місцевого самоврядування, сприяти створенню у місцевих радах спільних фракцій і депутатських об’єднань. Угодою передбачено включення до складу Ради бльоку провідника ПРП Віктора Пинзеника та інших делеґованих представників партії.

І. Дріжчаного призначено заступником секретаря РНБО

КИЇВ. — 30 листопада, Президент Віктор Ющенко призначив Ігоря Дріжчаного заступником секретаря Ради національної безпеки й оборони. І. Дріжчаний займав посаду голови Служби безпеки України. Напередодні на сторінці Інтернету Верховної Ради України з’явилась інформація про те, що В. Ющенко подав у парлямент представлення на звільнення І. Дріжчаного з посади голови СБУ. Проєкт відповідної постанови зареєстрований у парляменті 29 листопада. На думку політологів, причиною такого рішення В. Ющенка став конфлікт між силовими структурами, пов’язаний з незавершеністю найбільш голосних кримінальних справ. Цього ж дня В. Ющенко також підписав указ, яким надав І. Дріжчаному військове звання генерала армії України. Раніше Президент збільшив число заступників секретаря РНБО з трьох до п’яти.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Чому американці не фотографувалися з В. Януковичем?

Сергій Грабовський,
заступник головного
редактора журналу "Сучасність"

В Україні вже кілька місяців точиться „різанина". Покищо – у формі парляментських баталій, „війни указів" чи гарячих інтелектуальних дискусій.

А ще – у вигляді практичних акцій уряду Віктора Януковича з узяття на себе де-факто тих повноважень, щодо належности яких закони мовчать, а в Конституції нічого зрозумілого не прочитаєш.

Суть цієї політичної різанини полягає в тому, що нове президентське оточення хоче „зачепитися" бодай на рівні змішаної форми правління, відмовившись від старої, фактично суперпрезидентської форми правління часів Леоніда Кучми, оскільки не має ресурсів її втримати.

Уряд тим часом впевнено веде справу до встановлення парляментської, точніше, канцлерської держави, де всі повноваження зосереджені в руках прем'єра, а парлямент та президент виступають інструментами прем'єрської канцелярії.

Останнє робиться під прикриттям пишних розмов про „перехід до парляментсько-президентської республіки" – форми правління, невідомої світовій політичній науці.

Одним з останніх за часом урядових викликів не тільки Ющенкові, але й ідеологам т. зв. „політреформи", стала візита Віктора Януковича до Вашинґтону. Наші аналітики вже переконливо показали, як мусила б готуватися і відбуватися ця візита, якби йшлося про державу зі змішаною формою правління, якою має бути Україна – навіть за вкрай заплутаною пореформенною Конституцією.

Насправді ж візита, як це вже зрозуміло, відбувалася на зовсім інших засадах – бо хіба ж могли директиви для американської поїздки передбачати відмову від зустрічі з провідниками організацій української діяспори та від покладання квітів до пам'ятника Т. Шевченкові? І не випадково керівник фракції Партії Реґіонів Раїса Богатирьова вже гордо заявила, що все відбулося успішно – і „попри всі підступи та ревнощі інших гілок влади, ми знаємо, що візита прем'єра Януковича – це складова частина у налагодженні стосунків Києва з Вашинґтоном".

А йдеться не про „підступи та ревнощі інших гілок влади", а про спробу де-факто змінити конституційну конфіґурацію державного правління в Україні, про ту саму „узурпацію влади урядом", яку щиросердо визнав під час приїзду до рідного Донбасу Віктор Янукович.

Бо ж що таке змішана форма правління?

Перш ніж ми вдамося до теорії, звернімо увагу на подію чисто практичну – недавню зустріч НАТО у Ризі.

Хто очолював делеґації країн-учасниць Альянсу? Президенти Джордж Буш (США), Вацлав Клаус (Чехія), Жак Ширак (Франція), Тоомас Гендрік Ільвес (Естонія), Валдас Адамкус (Литва), Лех Качинський (Польща), Траян Басеску (Румунія), Іван Гаспарович (Словаччина), Янез Дрншовек (Словенія); прем'єри Ґі Верхофштадт (Бельгія), Сергій Станішев (Болгарія), Андрес Фоґ Расмуссен (Данія), Костас Караманлис (Греція), Гейр Гарде (Ісландія), Романо Проді (Італія), Стівен Гарпер (Канада), Тоні Блейр (Велика Британія),

(Продовження на стор. 5)

В. Янукович і сенатор Ричард Луґар
Фото: Кристина Лев

Що В. Янукович...

(Закінчення зі стор. 1)

6–7 відс., й так триватиме всі п'ять років, протягом яких – у цьому прем'єр цілком певний – діятиме його уряд. Проте було й у цьому виступі щось вельми схвальне: В. Янукович заявив, що його уряд ні за яких обставин не продасть ні Росії, і нікому іншому українську газотранспортну систему.

Вашинґтонська програма візити почалася у понеділок зустріччю В. Януковича з головою Сенатського комітету закордонних справ Ричардом Луґаром. Мова йшла про українсько-американську економічну співпрацю, зокрема про шляхи запевнення енерґетичної безпеки України, реформування її Збройних Сил, атомну енерґетику. Після неї обидва політики мали розмову з журналістами, під час якої керівник українського уряду визнав важливість стратеґічних взаємин України і США. А Р. Луґар, який колись гаряче підтримував Помаранчеву революцію і засуджував біло-синю контрреволюцію, ствердив: „Ця візита дає мені підстави для оптимізму і надію щодо подальшої співпраці з Україною".

Того ж дня, в понеділок, після зустрічі В. Януковича з Державним секретарем США Кондолізою Райс, були підписані дві важливі міждержавні угоди – про співпрацю в галузі науки і технологій, і про так звану „пороговію програму" – ця друга угода, укладена між урядом України і американською корпорацією „Виклики тисячоліття", передбачає сприяння становленню громадянського суспільства в Україні, зокрема боротьбу з корупцією, а фінансова основа програми, як повідомив прем'єр в розмові з журналістами, може становити 500 мільйонів дол. Міністер економіки України Володимир Макуха, один з членів прем'єрської делеґації, уточнив, що угода з корпорацією „Виклики тисячоліття" передбачає надання Україні – без повернення цих грошей – 45 мільйонів дол. на дворічний плян боротьби з корупцією в органах державного управління, в системі судівництва і освіти. Заодно В. Макуха пояснив журналістам, чому Україна обмежила експорт зерна: не тому, аби понизити ціни на зерно, як це вважаєть деякі американські підприємці. Причина простіша: запаси збіжжя виявилися замалими, щоб його експортувати в раніше заплянованих обсягах.

Найвищем рівнем візити була зустріч В. Януковича з віце-президентом США Ричардом Чейні. Оцінючи її перед журналістами, радник прем'єра, колишній Посол України в США Костянтин Грищенко наголосив, що переговори стосувалися економічного співробітництва і пройшли в конструктивному дусі.

Зовнішньополітичні пріоритети свого уряду В. Янукович визначив, виступаючи у вашинґтонському Центрі стратеґічних і міжнародних досліджень, і якщо брати словесний бік справи, зробив це згідно зі схваленою Президентом України програмою цієї візити, буквально: „Европейський вибір – це ключовий зовнішньополітичний пріоритет України". У цьому, підкреслив прем'єр, він не розходиться з Президентом України. Він далі сказав, що в Україні „всі розуміють" необхідність розвитку стратегічного партнерства з США, а також важливість особливого партнерства з НАТО. Відтак – обов'язковий реверанс в бік Москви: мовляв, „він не знає таких українських політиків, які б не виступали за розбудову дружніх взаємин з Росією". В цьому випадку „особливе партнерство з НАТО" – це вже підтекст: партнерство – і не більше. Не членство! І цей відступ від проголошеного в „Законі України про основи національної безпеки" приєднання до НАТО як стратеґічної цілі В. Янукович, навчений російськими і американськими „іміджмейкерами", спритно загорнув у гарний папірець: оскільки прихильники вступу до НАТО в Україні становлять меншість, то треба зробити „павзу" і вичекати, поки ситуація зміниться. А про друге, „частина українців побоюється можливого ускладнення взаємин з Росією, якщо Україна стане членом альянсу". Зате „за мого прем'єрства ми впритул наблизимося до переговорів про вступ України до Европейського союзу" – втішив американську публіку український прем'єр. Аж впритул наблизяться до... переговорів! І це наближення В. Янукович наважується називати „реалізмом" свого уряду.

Не знати, чи американці передбачають, чим буде заповнена „павза", але в Україні це не є таємницею. Більшість київських експертів думає так само, як відомий політолог Вадим Карасьов: „Надмірний акцент Януковича на якнайшвидшому вступі в ЕС є своєрідною компенсацією за відсутність чітких установок на членство України в НАТО. Це способ підсолодити піґулку для вашинґтонських партнерів".

А тим часом є побоювання, що „реалістичність" В. Януковича і його уряду полягатиме, як і дотепер, у запобіганні ласки в Путіна. З цим „вектором" прем'єр не ховався й у Вашинґтоні, сказавши: „Я розглядаю Росію значно ширше, ніж просто ринок для наших товарів і постачальника енерґоносіїв. Я роблю це з огляду на цілий комплекс чинників – історичних, культурних, сімейних, а також геополітичних".

Цими чинниками й має намір прем'єр заповнити „павзу". І це вже почалося: за впертим, вже третім з черги, його поданням Верховна Рада звільнила міністра закордонних справ Бориса Тарасюка, переконаного і послідовного евроінтеґратора. Конституційний суд скасував це рішення, але ж „реґіонали" на цьому не зупиняться.

Втім, страх має великі очі. Якою б всевладною сьогодні не виказувалася Партія Реґіонів, яким би бадьорим тоном не обіцяв В. Янукович свого довгого прем'єрства, Україна все в більшій мірі стає сама собою – і цього процесу „реґіонали" не зупинять, не надірваши пупи. І навіть гостра газова проблема не є нерозв'язною. Цей загальний процес, його видима, соціяльно-економічна сторона, а ще більше – невидима, духовна неминуче позначиться на діяльності й такого „недоукраїнського" уряду, як теперішній. Цілком можливо, що й на еволюції самого В. Януковича. Американці це добре зрозуміли, підкреслюючи те, що для прем'єра було найприємнішим: що він був обраний на цей пост демократичним шляхом. Зокрема цьому була присвячена спеціяльна заява представника Державного департаменту Шона МекКормака, в якій він пояснив, чому у програмі візити прем'єра України нема зустрічі з Президентом США: тільки тому, що, згідно з запровадженим порядком, прем'єрів приймає саме віце-президент. Тобто тут нема найменшої зневаги до прем'єра В. Януковича. „Громадяни України віддали йому свої голоси... Ми абсолютно готові працювати з ним і з його урядом", – сказав Ш. МекКормак.

Відповідно оцінюючи це підкреслення, В. Янукович в цілому залишив враження діяча, котрий справді здає собі справу з важливости тісного економічного і політичного зв'язку України з Америкою.

П. Ч.

P. S. Про закінчення візити прем'єра України В. Януковича до США, зокрема про його зустрічі у Ню-Йорку, і загальні підсумки події „Свобода" повідомить в наступному числі.

АМЕРИКА І СВІТ

Посол США до ООН іде у відставку

ВАШІНҐТОН. — Посол США до ООН Джон Болтон оголосив, що залишає посаду за кілька днів. Речник Білого Дому підтвердив, що Президент Джордж Буш прийняв рішення Дж. Болтона подати заяву на звільнення наприкінці сесії Конґресу. Джон Болтон отримав посаду Посла США до ООН тимчасово, коли була перерва в засіданнях Конґресу. Однак, очікували, що Сенат не схвалить його призначення. Після виборів до Конґресу у середні листопада сенатор від демократів Джо Байден, який, як очікують, очолить комітет у закордонних справах, заявив, що не бачить сенсу навіть розглядати питання призначення Дж. Болтона.

Дж. Буш і Н. аль-Малікі зустрілися в Йорданії

АМАН, Йорданія. — 3 грудня у столиці Йорданії завершилися переговори між президентом США та прем'єр-міністром Іраку. Джордж Буш та Нурі аль-Малікі обговорили шляхи нормалізації ситуації в Іраку, де днями скоєно декілька найкривавіших за останні три роки терактів і нападів. Виступаючи на прес-конференції після завершення зустрічі, Дж. Буш високо оцінив діяльність Н. аль-Малікі: „Це сильний провідник, який намагається зробити усе, щоб Ірак був вільним і демократичним. США допомагатимуть йому в досягненні цієї мети". Американські війська залишатимуться в Іраку доти, доки не виконають поставлених перед ними завдань. У той же час США вирішили прискорити передання відповідальности за безпеку в країні іракським урядовим військам. Нурі аль-Малікі, у свою чергу, спростував чутки про те, нібито деякі населені шиїтами райони Іраку контролюються Іраном.

Комісія Сенату США схвалила призначення Р. Ґейтса

ВАШІНҐТОН. — Комісія Сенату США з питань збройних сил 5 грудня одноголосно ухвалила рекомендацію на адресу депутатів проголосувати за призначення Роберта Ґейтса новим секретарем Департаменту оборони. Перед тим колишній директор ЦРУ впродовж п'яти годин спілкувався з членами комісії. На запитання про те, чи можуть США виграти війну в Іраку, він однозначно заявив, що – ні. 63-річний політик виступив за випрацювання стратегії, спрямованої на припинення насильства в Іраку. Р. Ґейтс зазначив, що всі варіянти мають бути відкритими, проте американські війська мають ще залишатися в Іраку впродовж довшого часу. Він також запропонував ведення діялогу з головними опонентами США на Близькому Сході - Сирією та Іраном. Р. Ґейтс вважається тісним другом родини американського Президента Джорджа Буша. Очікується, що ще цього тижня Сенат підтримає кандидатуру Р. Ґейтса, як наступника Доналда Рамсфелда.

Уґо Чавес - знову президент Венесуелі

КАРАКАС, Венесуеля. — Президент Венесуелі Уґо Чавес переміг на виборах 3 грудня, які дають йому ще один 6-річний мандат на керівництво країною. За попередніми вислідами виборів, У. Чавес здобув понад 60 відсотків голосів. Головним його суперником був реґіональний керівник Мануель Росалес, який звинувачував У. Чавеса в авторитаризмі. У. Чавес збудував собі міцну базу підтримки поміж бідніших прошарків населення Венесуелі, головно завдяки політиці розподілу землі та використання нафти й інших корисних копалин на допомогу бідним. Після оголошення вислідів виборів У. Чавес з"явився на балконі президентського палацу і заявив, що його перемога стала поразкою політики Президента Джорджа Буша, якого він назвав „небезпекою": „Це ще однак поразка імперії пана Небезпеки, перемога над дияволом, який намагається домінувати над світом. Венесуела - незалежна і вільна, і ніколи не буде північно-американською колонією," - заявив Уґо Чавес.

Скотланд Ярду не вдається вільно працювати в Росії

МОСКВА. — Експерти Скотланд Ярду, котрі прибули до російської столиці 4 грудня для розслідування вбивства колишнього російського розвідника Александра Литвиненка, наразилися на суттєві обмеження в праці. Генеральний прокурор Росії Юрій Чайка попередив їх, що всі допити можливих свідків у справі рорбитимуться лише російськими слідчими, - британці можуть лише „бути присутніми", без права на уточнюючі запитання. Ю. Чайка також наголосив, що Росія не видає своїх громадян, котрих підозрюють у скоєнні того чи іншого злочину, отже, якщо когось з росіян і судитимуть за підозрою в убивстві А. Литвиненка, то лише в Росії та за російськими законами.

Андрій Луговой - один з колишніх спецслужбівців, котрий бачився з А. Литвиненком у Лондоні в день його отруєння, згодився побачитись з британськими слідчими, хоч перед тим російська влада заявила про його недобрий стан здоров"я. Натомість інший колишній аґент ФСБ, Михайло Трепашкін, котрий перебуває за ґратами за „зраду державної таємниці", не зможе поспілкуватися з британськими експертами, хоч він повідомляв, що має цікаву для них інформацію. В'язниця, в котрій утримується А. Трепашкін, заборонила побачення. За інформацією британських ЗМІ, саме Трепашкін попереджав А. Литвиненка про загрозу його життю.

Іракці не погоджуються з критикою ООН

БАГДАД, Ірак. — Чільний іракський посадовець 4 грудня заперечив висловлювання Генерального секретаря ООН Кофі Анана, який сказав, що тепер життя в Іраку гірше, ніж за часів Садама Гусейна. Іракський радник з питань національної безпеки Мувафак Аль-Рубаї сказав, що висновки К. Анана хибні і що іракцям було гірше, коли їх убивали державні служби безпеки. К. Анан, який незабаром полишає посаду Генерального секретаря ООН, сказав, що рівень насильства в Іраку вищий, ніж в інших громадянських війнах, зокрема в Лівані у 1980-их роках. К. Анан сказав, що волів би мати можливість зупинити війну, коли вона почалася 2003 року. На його думку, аби вирватися з кола насильства, Іракові потрібна допомога сусідів та міжнародної спільноти.

Військові острівної держави Фіджі скинули уряд країни

СУВА, Фіджі. —Усунений 5 грудня від влади прем'єр-міністер Фіджі вважає переворот порушенням конституції. „Уряд, який хочуть створити (організатори заколоту), буде цілком незаконним. Дії, до яких вони вдаються, звичайно, є неконституційними. Те, що зробив військовий командувач, називається ґвалтуванням Конституції", — заявив Лайсенія Нґарасе. Командувач збройних сил країни і організатор заколоту Франк Мбайнімарама, який оголосив того ж дня про скинення уряду, закликав громадян країни зберігати спокій. Раніше він погрожував скинути уряд, звинувачуючи його в корупції. 4 грудня військові роззброїли поліцейські підрозділи і встановили свою контролю над усіма основними автошляхами країни. Це четвертий за останні 20 років переворот на Фіджі, що займає однойменний архіпелаг у Тихому океані.

В Індії – найбільше захворювань на СНІД

ЛОНДОН. — Статистика, оприлюднена 1 грудня до Всесвітнього Дня боротьби зі СНІДом, свідчить, що Індія несе найбільший з усіх країн світу тягар наслідків пандемії ВІЛ-СНІДу. За підрахунками ООН, понад п'ять з половиною мільйонів жителів Індії є носіями вірусу імунодефіциту. За кількістю носіїв вірусу Індія наразі випередила Південну Африку. Колишній Президент США Бил Клінтон заявив, що Індія стала новим епіцентром ґльобальної інфекції. Дослідники пандемії СНІДу стверджують, що вона має дедалі більший вплив на працездатність народонаселення і суттєво шкодить економічному зростанню у країнах, найбільше вражених хворобою. Міжнародна організація праці підрахувала, що у 2005 році від СНІДу загинуло три з половиною мільйони людей працездатного віку, і це число зростає. У звіті науковці попереджають, що економічний тягар хвороби у світі буде посилюватися. Генеральний секретар ООН Кофі Анан заявив, що відповідати за боротьбу зі СНІДом повинні політики. Особливі зусилля потрібно докладати для заохочення відвертого обговорення причин хвороби.

Дж. Картер закликає провести міжнародну конференцію

ВАШІНҐТОН. — Колишній Президент США Джимі Картер закликав до проведення міжнародної конференції для врегулювання ситуації в Іраку. Він також закликав до прискореного виведення американських сил з країни. Колишній керівник країни висловив погляд, що конференція могла б продемонструвати іракцям, що міжнародне товариство не байдуже до їх страждань. У конференції могли б взяти участь сусіди Іраку, европейські країни, Сполучені Штати та інші. Екс-президент вважає, що доцільною була б зокрема участь Ірану та Сирії, однак, він виключив можливість прямих переговорів між ними та США.

Ф. Кастро відсутній на парадах в його честь

ГАВАНА, Куба. — Фідель Кастро не появився на військовій параді у Гавані. Парада відбувся 2 грудня у честь його 80-річчя та у 50-ті роковини революції. Кубинський провідник у липні був оперований на кишечник і відтоді ні одного разу не появлявся на публіці і не брав участи ні в одному з офіційних заходів, присвячених його ювілеям. Обов'язки глави держави виконує його брат, 75- річний Рауль Кастро. Віце-президент Куби Карлос Лаге, виступаючи того ж дня, пообіцяв, що „Фідель скоро повернеться. Він залишиться нашим провідником на роки. Ми цього від нього просимо. Коли Фіделя не стане, залишаться його ідеї і те, що він зробив. Залишиться його приклад".

Президент Польщі критикує взаємини ФРН і Росії

БОНН, Німеччина. — Президент Польщі Лех Качинський критикує взаємини Німеччини та Росії. Він сказав 2 грудня, що не розуміє німецьких політиків, які не бачать відмінностей між такими країнами, як ФРН, Франція та Польща з одного боку, та Росія з іншого. Зокрема Л. Качинський вказав на великі оборонні витрати Росії та її прагнення до розширення. Польський президент також критично висловився про те, що Німеччина має стратегічні взаємини з Росією окремо від ЕС.

Д. Рамсфелд – за зміну тактики в Іраку

ВАШІНҐТОН. — Колишній секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд 3 грудня закликав до зміни тактики в Іраку, усього за два дні до того, як пішов у відставку. Як стало відомо газеті „New York Times", у спеціяльному таємному зверненні до Білого Дому він закликав внести відповідні зміни до політики в Іраку, сказавши, що „чинна стратегія погано працює". Тепер на Президента США Дж. Буша чиниться дедалі більший тиск, щоб змінити стратегію і тактику в Іраку. У документі, датованому 6 листопада, Д. Рамсфельд написав: „Час вносити зміни". Д. Рамсфелда звикли пов'язувати з чинним курсом американців в Іраку, тому важко повірити, що він закликав до змін. Щоправда, в останні місяці свого перебування на посаді колишній секретар Департаменту оборони визнавав, часом публічно, що тактика США погано працює і має стати гнучкішою.

Росія запропонувала НАТО поділити світ

МОСКВА. — Міністер оборони РФ Сергій Іванов 1 грудня на першому форумі національних ЗМІ країн СНД і Балтії запропонував розмежувати сфери відповідальности між членами НАТО і Організацією Договору про колективну безпеку (ОДКБ) для реаґування на кризові ситуації в світі. На думку С. Іванова, існують всі передумови для створення механізму взаємодії між ОДКБ і НАТО. Для цього „треба лише забути про подвійні стандарти" і співробітничати на принципах рівноправности і взаємної вигоди, наголосив міністер.

За матеріялами ЗМІ

З відкритого листа УККА до прем’єр-міністра України В. Януковича

Вельмишановний Пане прем’єр-міністре!

Українська громада Америки глибоко стурбована останніми подіями в Україні. Ми вважаємо, що продовження конфронтації між гілками влади та нелеґальні рішення парляменту доводять, що Україна повертається назад до анархічної системи, базованої не на демократичних принципах, а на особистих інтересах політиків. Від часу Вашого призначення на пост прем’єр-міністра наша громада, яка включає також і численних громадян України, котрі тепер живуть в США, стурбована декількома питаннями, які, на нашу думку, потребують пильної уваги Вашого уряду.

Як і в кожній молодій державі, яка відроджує власні цінності після довгого загарбання та викорінення національної культури, питання **розвитку української мови та культури** є епіцентром у відбудові національної самобутности. Ми вважаємо, що українські урядовці, як і члени парляменту, виконуючи свої офіційні обов’язки, повинні послуговуватись лише державною мовою (...). Ви самі підтвердили, „що державна мова — українська" („Українська правда" 30 жовтня ц. р.). Після Вашої заяви соромно, що Ви, виступаючи в офіційній ролі, послуговуєтесь російською мовою у Вашому інтерв’ю в Маріюполі, реаґуючи на звільнення міністра Б. Тарасюка (...). Ми вважаємо, що Уряд повинен бути ініціятором процесу українізації в Україні, а не навпаки, і закликаємо Вас розпочати цей процес.

Питання **Голодомору-геноциду 1932-1933 рр.** є надзвичайно важливим для української нації. Ми з радістю сприйняли вістку про прийняття законопроєкту 28 листопада ц.р., який визнає Голодомор геноцидом, хоч і були розчаровані пом’якшенням його тексту. Ми також були розчаровані тим, що лише двоє членів Вашої фракції голосували за цей законопроєкт. Ми сподіваємося, що Ваш уряд продовжуватиме працю для визнання цього злочину геноцидом проти української нації на міжнародному рівні і ми допомагатимемо в цьому, працюючи з урядами наших держав та міжнародними організаціями (...).

Також наболілим для України є питання **визнання і надання відповідних привілеїв ветеранам ОУН/УПА**, які воювали за свободу України і відновлення її державности (...). В інтересах відновлення правдивої історії України (...), уряд України повинен визнати заслуги вояків ОУН/УПА і дати їм такі самі привілеї, як і іншим ветранам Другої світової війни.

... Ви, Пане прем’єре, дуже принципово визначили головну ідею діяльности Уряду України під час інтерв’ю 27 жовтня ц. р., кажучи, що **„головний принцип нашої політики – діяти, виходячи з національних інтересів України"**. Тепер залишається тільки чесно провести цю засаду в життя(...). Перед Вашим призначенням на цей пост Ви підписали Універсал національної єдности, але постійно порушуєте його засади, втручаючись у сфери політики, які, згідно з Конституцією, не є Вашою прерогативою. Ми сподіваємось, що в майбутньому Ви виконуватиме всі домовлености, які Ви досягаєте, і мотивуватиме свої дії виключно інтересами українського народу.

Просимо Вас взяти наші думки до уваги і спрямувати Вашу працю на благо українського народу. УККА та українська громада США активно співпрацюють з урядом України вже багато років. Маємо надію, що ми продовжуватимемо цю співпрацю для кращого майбутнього України та українського народу.

Вашінґтон – Ню-Йорк,
4 грудня 2006 р.

Історія помилок не прощає

ЧИКАҐО. – 3 грудня відбулись загальні збори української громадської організації „Помаранчева хвиля", на яких було прийнято звернення до української громади Америки в зв’язку з приїздом до Вашінґтону прем’єр-міністра України В. Януковича. У ньому говориться: Українська громадська організація „Помаранчева хвиля" закликає патріотичну громаду Америки проіґнорувати приїзд В. Януковича і не влаштовувати йому зустрічей і бенкетів.

Український народ заслуговує, щоб на міжнародному рівні незалежну Україну не представляв чиновник, який безсоромно зфальсифікував президентські вибори 2004 року і не був за це покараний, який не засудив найбільшого злочину комуністів проти української нації – Голодомор, який не визнав воїнів ОУН-УПА воюючою стороною в боротьбі з окупантами, який підтримує пропозиції про надання в Україні російській мові статусу державної, для якого не зрозумілі ідеї націоналізму, патріотизму і чести.

Прем’єр В. Янукович узурпував владу як в закордонній, так і у внутрішній політиці України і розпочав політичну розправу над міністрами, які обстоювали у Верховній Раді України принципи демократії, незалежности, свободи і справедливости. Звільнення з посад міністра закордонних справ Б. Тарасюка, міністра внутрішніх справ Ю. Луценка – це ті дії Верховної Ради та прем’єр-міністра, які створюють в Україні загрозу демократичним процесам.

Українці діяспори, які самовіддано боролись за незалежність України, захищали її право бути вільною державою світу, хочуть бачити прем’єр-міністром людину, котра б мала в собі почуття високої національної свідомости і була справжнім патріотом української держави. Тільки разом з усією патріотичною громадою ми зможемо протистояти шаленому тискові і свавіллю антиукраїнських сил, які стараються повернути Україну та її народ до кучмівських часів. Історія помилок не прощає.

„Помаранчева хвиля"

Військо України має 15 років

КИЇВ. – 6 грудня виповнилося 15 років Збройним Силам України, які успадкували традиції боротьби за свободу – від національного чину початку XX століття (Армії УНР, Січового Стрілецтва) до військових і повстанських перемог Другої світової війни. У світовій історії є тисячі імен українців, які прославили себе у багатьох історичних військових подіях. За 15 років військо України пройшло важливий і непростий шлях становлення. Про це йдеться у вітанні Президента України В. Ющенка воякам, усім громадянам: „Ми повинні пишатися багатовіковою військовою традицією України і вчитися на перемогах національного духу та української зброї. Нас має об’єднати відчуття причетности до життя тисячолітнього народу – вільного і нескореного, який стояв на сторожі европейської цивілізації у часи України-Русі, який дав світові найвищий зразок лицарства – українського козацтва. Тепер наші громадяни хочуть мати таку армію, яка ґарантує їм волю, державну незалежність і повагу сусідів – все те, чим понад усе дорожить кожен народ".

На фото: Молоді вояки під час складання військової присяги в Бердичеві, Житомирська обл., 3 грудня ц. р. Під час призовної кампанії „Осінь-2006" до Збройних Сил України покликано 33, 903 особи. Фото: УНІАН

Чому американці...

(Продовження зі стор. 3)

Жан-Клод Юнкер (Люксембурґ), Ян Пер Балкененде (Голяндія), Анґела Меркель (Німеччина), Йенс Столтенберґ (Норвеґія), Жозе Сократеш (Портуґалія), Госе Луїс Сапатеро (Еспанія), Реджеп Ердоґан (Туреччина), Ференц Дюрчань (Уґорщина).

Ще кілька делеґацій були очолені міністрами закордонних справ, але то – інша річ. А наведений вище список – просто-таки наочна ілюстрація для підручника з політології: делеґації держав з парляментською формою правління (республік та конституційних монархій) очолювали прем'єри, держав зі змішаною та президентською (США) формою правління – президенти.

Були, звісно, й винятки: коли президент країни зі змішаною формою правління з тих чи інших причин не міг приїхати чи коли у державі з парляментським правлінням чинний президент де-факто має високий міжнародний політичний і моральний авторитет, а уряд не надто популярний у самій країні, наприклад - Чехія.

А ще тут не названа господиня зустрічі – президент Латвії Вайра Віке-Фрейберґа.

Хоча Латвія й парляментська республіка, і главу держави там обирає сейм, але довірено очолювати делеґацію країни на зібраннях такого рівня і виступати від імені Латвії пані Віке-Фрейберзі.

Іншими словами, їхати до Брюселю і щось там говорити про стосунки „Україна–НАТО" від імені держави Віктор Янукович міг тільки як узурпатор влади. Щоб там постфактум з цього приводу не ухвалював парлямент.

Але зовнішньополітичні повноваження – це лише частина справи.

Щоб уникнути звинувачень у заанґажованості, звернімося до нейтрального стосовно українських реалій авторитетного дослідника – доктора юридичних наук Акмада Саїдова, професора міжнародного і порівняльного права, автора великої низки праць, в тому числі виданих друком у Великій Британії, Франції, США, Німеччині, Австрії, Японії, Польщі.

Мова йде про його видану у 2005 році у Москві книгу „Національні парляменти світу. Енциклопедичний довідник", де йдеться і про функції урядів та президентів у республіках зі змішаною формою правління. Саїдов говорить про „звичайні для глави змішаної держави повноваження: здійснення зовнішньополітичних взаємин, пропонування кандидатури голови уряду, право відкладального вето тощо" і зауважує: в Европі парляментська форма правління у республіканських державах – зовсім не правило. Саїдов дає такий список цих республік: Австрія, Німеччина, Ірляндія, Ісляндія, Італія, Мальта, Сан-Марино, Болгарія, Угорщина, Греція, Латвія, Словаччина, Туреччина. Виходить, що змішана форма правління так само поширена в Европі і не є менш ефективною, ніж парляментська.

Нерідко можна почути, нібито в парляментських республіках глава держави є лише номінальною величиною. Але візьмімо для прикладу Грецію – клясичну парляментську республіку, де президента обирає не колеґія виборців, як в Італії чи Німеччині, а безпосередньо парлямент.

Ось що пише професор Саїдов: „Президент має широкі повноваження зі здійснення законодавчої

(Закінчення на стор. 22)

В якому дзеркалі Україна привабливіша?

Ці дзеркала – дві незалежні (щоб не сказати – протилежні) одна від одної міжнародні зустрічі, котрі збіглися в часі, обидві – наприкінці листопада, і мали певний український аспект. Перша – це зустріч представників країн-членів НАТО в Ризі, столиці Латвії. Друга – чергова нарада керівників безславної і, швидше за все, безперспективної Співдружности незалежних держав у Мінську, столиці Білорусі.

Зустріч у Ризі була тріюмфальною передусім для самих латвійців – ця маленька балтійська країна, більшість якої в час розвалу СССР вже становило „рускоязичное насєлєніє“, все ж зберегла в своїй душі таке сильне відчуття своєї европейськости, що за одне десятиріччя спромоглася відродити свою національну культуру, мову, і також оздоровити економічне життя. Зустріч НАТО в Ризі яскраво засвідчила належність прибалтійських республік до Заходу, і в цьому розумінні вони є повчальним прикладом для всього пострадянського простору – прикладом того, що не розміри країни і не кількість населення, а тільки політична воля її національного проводу може докорінно змінити ситуацію в свою користь, бути рушієм реального розвитку – замість того, щоб хитатися в безглуздій політиці „багатовекторности“, що робила Україна в часи Л. Кучми і що вона продовжує робити тепер, коли уряд очолює національно несвідомий В. Янукович.

Цей латвійський тріюмф підкреслила присутність на ризькій зустрічі Президента США Дж. Буша. І саме його виступ дозволяє вважати, що Україна мала певне віддзеркалення в ризькій зустрічі: Президент Дж. Буш з усією ясністю ствердив, що для України і для Грузії двері в НАТО залишаються відчиненими. Все залежить від самих українців і грузинів. Число прихильників НАТО в Грузії вже перевищує 60 відсотків населення. Вселяють надію й українці: згідно з соціологічними опитуваннями, за НАТО висловлюється все більше громадян. Однак, тут справі може стати на перешкоді не так відсутність сильної політичної волі в державному проводі України, як сильна, але зла воля проросійськи налаштованих „реґіоналів“. Вже втретє В. Янукович подає до Верховної Ради пропозицію звільнити міністра закордонних справ Б. Тарасюка, що означає намагання прем’єра і його оточення посадити в те важливе крісло промосковського політика, хоч ця посада, за Конституцією, входить до компетенції Президента.

Тим часом в другому дзеркалі – зустрічі СНД в Мінську Україна, хоч там її представляв сам Президент В. Ющенко, виглядала, як то кажуть, „не дуже“. В. Ющенко, щоправда, мав двосторонні розмови з керівниками Узбекистану і Казахстану на теми політики в галузі енерґоносіїв, але відомо, що путінська Росія на сьогоднішній день монополізувала газові труби з Центральної Азії до України та Европи, унеможлививши вихід України на центральноазійські енерґетичні ресурси. І все ж це не приреченість долі, не фатум, бо це також належить до ділянки, де слово має сказати політична воля України. І звичайно, розумна дипломатія. На зустрічі в Мінську не прийнято жодних важливих рішень – і в цілому це характерно для СНД , де економічно і політично хазяйнує Росія, проте дещо цікаве починає формуватися у взаєминах України і Білорусі, яка теж потрапила у тяжку енерґетичну залежність від Москви. Можливо, складеться ситуація, котру можна висловити приповідкою: „Разом і батька легше бити“.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нашу коляду, що дзвенить голосно і в Америці

Кажіть, що хочете, але краса і мудрість нашої української коляди виказує себе і тут, на американській землі, у цей Різдвяний час, пригадує нам про цей наш віковічний звичай і про наші найкращі українські традиції.

Коли приходить оцей передсвятковий час, з усіх кутків дзвенять різдвяні дзвіночки і завжди той самий і завжди теплий і зворушливий привіт – ми маємо „свою коляду“ і „свої“ побажання, які знов і знов впроваджують нас в особливий настрій, що так потрібен кожному з нас принаймні в оцей винятковий період чекання Різдва.

То ж як тут дивуватись, що в центрі кола усіх наших плянів має стояти коляда, виконана на різні способи? І як тут дивуватись, що хочемо нею сприємнити мить також чужинцям та навчити їх цінувати і любити це самобутнє і неповторне явище – „українську коляду“? Отож слухаємо її в усіх можливих виконаннях і на різні способи та радіємо, що вона знаходить все більше прихильників і шанувальників – неукраїнців. Як довго до неї не причіпляють прикметника „рашен“ і як довго вона наша, українська, хай дзвенить, де тільки може і як тільки може голосно у цей перед різдвяний час – байдуже, за яким календарем ми усі святкуємо.

Саме про це думалося цими днями, коли у наші скромні редакційні кімнати завітали колядники з Гуцульщини, які приїхали на запрошення керівника знаменитої мистецької групи „Яра“ Вірляни Ткач та звеселили нас своїм колядуванням. Мені особисто пощастило, бо в УНСоюзі слухала їх уже вдруге після їхнього колядування в Українському музеї. Вдруге, а враження знову свіже і сильне – це зустріч з безсмертною душею нашого рідного народу.

Нехай же наша українська коляда в цьому автентичному виконанні іде в широкий світ. Без неї бо Різдво не було б таким гарним та не приносило б особливого настрою, коли наші українські серця стукають в грудях гучніше...

О–КА

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Житомирщина пам'ятає

Так вже випало, що в „Свободі“ від 22 вересня 2006 року, крім моєї статті, було ще три згадки, як торкалися Житомирщини. Однак, прямо про це і не повідомлялось у газеті. Гадаю, що доповнення збагатить читачів знаннями про мою рідну Житомирщину. На стор. 19 згадується композитор Борис Лятошинський, який народився в 1895 році в Житомирі. В газеті є розповідь про гастролі у США Ніни Матвієнко, яка народилась у селі Неділище, Ємільчинського району, на Житомирщині. А Петро Гладко на стор. 7 нагадував про те, що 30 серпня 1941 року в Житомирі загинули провідники ОУН Омелян Грибівський-Сеник і Микола Сціборський. М. Сціборський, до речі, теж народився в Житомирі. Їх поховали біля собору. Улас Самчук у книзі „На білому коні“ писав: „Під цим самим обідраним собором, на голій брукованій площі, нічим не захищені, виразно виділялись два горбики свіжої землі з дерев'яними на них хрестами. Тяжко повірити, що тут недавно знайшли свій життєвий кінець двоє найчільніших діячів українського модерного революційного опору – двоє довголітніх, невтомних шукачів розв'язки національного питання цього простору – Омелян Сеник і Микола Сціборський“.

Після війни могилу було зрівняно із землею. В квітні 1991 року силами громадянського комітету та активістів УРП розшукали приблизне місце поховань. За світлиною часів війни, на якій біля могил Сціборського і Сеника сидить інж. Троян, знайшли місце, де могло бути поховання. Збереглось на той час дерево біля собору поруч з могилами. Там насипали горбик, встановили хрест. Але того ж дня хрест зламали. В серпні 1991 року на цьому місці встановили пам'ятну дошку і хрест. Однак, і цю дошку розбили. Володимир Лук'яненко з Коростеня виготовив нову пам'ятну дошку. Її забетонували, встановили варту. Після цього вже вандалів на могилі не було. Кожного року до могили від пам'ятника Т. Шевченка проходить урочиста хода.

Посилаю світлини із зображенням могили, яку насипали на місці поховань Сціборського і Сеника, пам'ятної дошки, а також вид на могилу на тлі Преображенського собору в Житомирі.

Гарій Макаренко,
Житомир

Могила полеглих патріотів

Преображенський собор у Житомирі

Відроджується історія України

Кільканадцять років тому в Миргороді комуністи і комсомольці провели „червоний суботник“ біля пам'ятника Т. Шевченкові та й обсадили пам'ятник саджанцями „сибірської ялини“, яка за кілька років сховала у своєму густому вітті образ Кобзаря. Такий стан тривав багато років. Але недавно, відповідаючи на протести нашої молодіжної організації, міська влада була змушена вирубати насадження і „визволити“ пам'ятник з „полону“.

В Лубнах не стало пам'ятника Олександрові Шліхтеру – організатору більшовицьких „продзагонів“ в Україні, гнобителеві селянства, народному комісарові землеробства України. У великій мірі це стало можливим завдяки тому, що нині тут посадником є свідомий українець – Василь Коряк, що тут живе і працює великий просвітянин і патріот Олександер Тарасенко.

Минулого літа дитяча літературно-видавнича студія „Ганнуся“ провела історико-краєзнавчу експедицію до сіл Яреськи, Солониця, Ромодан, шляхами кривавих боїв, де у березні 1918 року підрозділи новітніх запорожців під проводом леґендарного полковника Болбочана звільняли українські землі від більшовиків.

Молодь почула леґенду про подвиг групи молодих семінаристів Подільської духовної семінарії, яка на той час була евакуйована до Лубен, котрі записалися до куреня „Чорних запорожців“, захищаючи від червоної навали станцію Яреськи, повторили подвиг героїв Крут.

Анатолій Сазанський,
Миргород

Як я дізнався про долю батька

Поштовхом до пошуку інформацій про мого батька Андрія Пащука стала згадка про нього в книжці Тараса Гунчака „Україна XX століття“. Я там довідався деякі деталі, які мені не були відомі. Саме Тарас Гунчак заохотив мене зібрати інформації, які можуть стати в пригоді людям, котрі опинилися в подібній ситуації.

Мій батько Андрій Пащук був послом до першого повоєнного Сойму Польщі (1922 рік). Взаємини з польським урядом в тому часі не були дуже сприятливі. Багатьом здавалося, що „обставини в Україні можуть бути більш сприятливі“. Тарас Гунчак цитує Федора Федорцева й Дмитра Левицького: „В союзі радянських республік українська нація має не лише свій культурний центр, але має свою державність“. Далі Т. Гунчак пише: „Багато колишніх провідних членів Центральної Ради, які були на еміґрації, повернулися тоді в Україну, щоб служити своєму народові. За ними поїхав і ряд визначних галицьких політичних і наукових діячів“.

Мій батько був між тими, що так думали. Він виїхав в Україну в 1927 році, ще будучи послом до польського Сойму. Ми, тобто мама, мій брат Юрко й я, мали їхати за ним. Але батько почав відкладати наш виїзд, а тоді взагалі перестав писати. Аж в 1933 році в польській пресі появилася згадка, що батька арештували. І більше нічого.

Коли почав розпадатися Радянський Союз, до Ню-Йорку приїхав з Києва історик і архівіст Сергій Білокінь. Ми з ним ближче познайомилися, і я попросив його довідатися про долю мого батька. За декілька місяців він повідомив мене, що знайшов акти звинувачення й присуду „Дєло 737“ щодо Андрія Мойсейовича Пащука“ (166 сторінок). У звинуваченні сказано, що Андрій Пащук, 1891 року народження, з Луцької области, українець, звинувачується в тому, що від 1923 року був членом Української військової організації (УВО), вів боротьбу проти революційного руху в Західній Україні. В 1927 році був перекинений в СССР, де організував повстанські загони, а на кордоні організував зв'язок для перекидання членів УВО для спеціяльних завдань, організував спеціяльну групу, щоб захопити Коростенську залізницю, займався розвідкою на користь Польщі. Трійка при колеґії ГПУ УССР 10 листопада 1933 року засудила мого батька на 10 років ув'язнення. 31 серпня 1989 року батько був визнаний жертвою репресій і амнестований.

Коли я зрозумів, що батько підпав під амнестію, то знову почав шукати його сліди. Але Сергій Білокінь сказав, що з дня присуду всі документи йдуть до Росії і в Україні більше нічого не можна знайти.

В 1997 році я познайомився з Послом України до Організації Об'єднаних Націй Юрієм Богачевським й розповів йому про мою справу. Він сказав, що буде шукати допомоги, але не може обіцяти, бо це досить складна справа. Рік пізніше Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев передав мені листа від Федеральної служби безпеки Росії, в якому повідомлялося, що Андрій Пащук відбував кару в Онежському відділі ББК НКВД, працював агрономом і був вдруге арештований у вересні 1937 році й безпідставно звинувачений в тому, що в таборі систематично проводив контрреволюційну аґітацію, а тому рішенням трійки НКВД Карельської АССР 20 вересня 1937 року присуджений до найвищої міри покарання – розстрілу, який мав відбутися 28 вересня 1937 року в Медвежеґорському районі Карелії. Місце поховання жертв масових розстрілів – містечко Сандормох. Рішенням прокурора Карелії батька реабілітовано посмертно.

На цьому мої розшуки батька скінчилися, але через 67 років ми змогли на нагробному пам'ятнику в Бавнд Бруку додати дату його смерти.

Андрій Пащук,
Ню-Йорк

До наших читачів і дописувачів

Звертаючись до дописувачів „Свободи“, просимо надсилати матеріяли для публікації українською мовою обсягом не більше трьох сторінок машинопису. Має бути надісланий остаточний варіянт тексту, без наступних виправлень. При надходженні незамовлених матеріялів більшого обсягу газета подаватиме тільки уривки з них зі зазначенням автора і назви тексту. У кожному матеріялі просимо подавати поштову і електронну адреси, телефон і факс. Просимо надсилати по можливості електронні тексти, а коли це неможливо – друковані на машинці. Фотографії мають бути лише оригінальними, не копійованими, з підписами, а при надсиланні їх електронною поштою кожній фотографії треба дати назву. При повідомленні про нові книжки треба вислати до редакції саме видання, подати адресу його продажі і ціну. Невиконання цих умов служитиме підставою до відхилення матеріялу.

Читачів просимо заохочувати нових передплатників. За організацію п'яти передплат вручатиметься лист подяки від УНСоюзу, а за 10 нових передплат буде вміщене у газеті фото організатора або членів його родини.

Редакція

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Дорогі читачі!

Як Вам відомо, за останні роки збільшилися фінансові труднощі у нашій видавничій ділянці – з причини природного зменшення передплатників і браку інших ресурсів. Щоб цей стан поліпшити, певні адміністративні і організаційні зміни повинні були статися в структурі наших часописів. Ця широка реорганізація включала перерозподіл службових обов'язків поміж працівниками та скасування кількох посад.

Однією з цих змін було з'єднання обидвох посад головних редакторів тижневиків УНСоюзу – „Свободи" і „The Ukrainian Weekly", але газети й надалі виходитимуть окремо. Впровадження електронних засобів, відсутність друкарні і обмеження видавничої діяльности дає нам змогу на це з'єднання. Саме з цих причин 1 грудня ц. р. головний редактор „Свободи" Ірена Яросевич закінчила свою працю в редакції „Свободи".

УНСоюз глибоко вдячний Ірені Яросевич за її невтомну і професійну діяльність і за відданість нашій братській організації протягом шести років на посаді головного редактора „Свободи". Щиро бажаємо їй багато успіхів в майбутньому.

Екзекутива УНСоюзу

До колеґ і всіх читачів „Свободи"

З великим смутком і гіркотою в серці я сприйняла вістку про те, що Екзекутивний комітет Українського Народного Союзу вирішив з'єднати в одну обидві посади головних редакторів тижневиків УНСоюзу – „Свободи" і „The Ukrainian Weekly".

Це зроблено з причини фінансових труднощів, які вже тривалий час переживає наша організація. Тому я прощаюсь з моїми колеґами в редакціях обох газет і усіма читачами „Свободи", висловлюю усім їм мою глибоку вдячність за розуміння і самовіддану підтримку, котрі я відчувала, працюючи в „Свободі" протягом цих останніх шести років.

Для мене це було високою честю – відповідати за букву і за дух найстарішої в світі української газети.

Щиро Ваша –
Ірена Яросевич

За давнім українським звичаєм

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – 2 грудня на оселі Союзівка відбулася традиційна зустріч працівників Головної канцелярії та видавництва УНСоюзу, присвячена наступним святам Різдва Христового і Нового року. На вечір були запрошені також колишні працівники Головної канцелярії, приятелі УНСоюзу, члени сімей працівників.

Президент УНСоюзу Стефан Качарай привітав присутніх зі святами, висловив їм найкращі побажання.

Під час святкової вечері учасники зустрічі співали коляди. Святослава Качарай Андрій Воробець виконували їх сольо. а редактор „Українського тижневика" Матвій Дубас зачарував усіх грою на акордеоні.

Л. Хм.

Матвій Дубас увесь вечір майстерно грав для гостей на акордеоні

Радний Головного уряду УНСоюзу Євген Осціславський і Марія Осціславська – завідувачка відділу реклями видавництва УНСоюзу

Святослава Качарай співала сольо

Працівниця Головної канцелярії Марія Дрич в пошуку кращої точки для фотографії. Біля неї – президент УНСоюзу Стефан Качарай

Зустріч на святковій вечері

Сім'я Воскобійників пожертвувала мільйон долярів для курсу українознавства

Юрій і Олекса Воскобійники

СТЕЙТ-КОЛЕДЖ, Па. – Олекса та Галина Воскобійники, підприємці і власники аґенції нерухомости „AW&Sons" у Стейт-Коледжі, штат Пенсильванія, подарували 1 000 000 долярів на вивчення української культури в Стейтовому університеті Пенсильванії. Юрій та Лариса, діти Олекси та Галини Воскобійників, є випускниками Пенсильванського університету. Грошове пожертвування від родини Воскобійників є продовженням сімейної традиції, спрямованої на підтримку вивчення українознавства, поряд з іншими програмами вивчення культури та мистецтва в університеті. Воскобійники ще раніше подарували значну частину коштів на заснування Центру сільського господарства України в штаті Пенсильванія. Вони так само фінансували цілу низку розмаїтих культурних проєктів, наприклад, картинну ґалерію родини Воскобійників, що міститься в Пенсильванському театрі в центрі міста.

Останнє грошове пожертвування значно зміцнило благодійний фонд, спрямований на вивчення української культури в Пенсильванському університеті. Олекса та Галина сподіваються, що й інші представники української громади долучаться до розширення діяльности фонду. Ініціятива фонду першочергово спрямована на підтримку культурної та наукової діяльности Центру з вивчення сучасної України в Стейтовому університеті Пенсильванії, в тому числі на вивчення української мови та культури; на залучення нештатних викладачів, дослідників та вчених; на симпозіюми та публікації з української тематики; на програму обміну студентів та викладацького персоналу; на програму проведення літа в Україні; а також на іншу діяльність, що сприятиме ознайомленню англомовного світу з найкращими досягненнями української культури.

Грошове пожертвування від родини Воскобійників є продовженням сімейної традиції, спрямованої на підтримку вивчення українознавства, поряд з іншими програмами вивчення культури та мистецтва в університеті.

Очолює програму з вивчення українiстики професор Пенсильванського стейтового університету Майкл Найдан, який почав свою викладацьку діяльність в університеті у 1988 році. Професор М. Найдан є автором і перекладачем 13 книг, численних статтей і перекладів, опублікованих в наукових та літературних виданнях. Останні публікації містять анотований переклад роману Юрія Андруховича "Перверзія" (Northwestern University Press, 2004), а також "Літаюча голова та інші вірші" (Видавництво „Срібне Слово", 2005), що її було визнано книгою 2006 року в Україні.

1989 року професор Найдан започаткував курс з вивчення української культури англійською мовою в університеті. Курс вже читали: професор Найдан, запрошені науковці – Оксана Забужко, Микола Рябчук, Марія Зубрицька та Ольга Лучук, а також випускники з України Олеся Щур, Оксана Татцяк та Роман Івашків (усі троє продовжують навчання в докторантурі Університету в Торонто та в Державному Ілинойському університеті). Нині курс читає Ольга Титаренко зі Львова. Спочатку під час вивчення курсу було залучено 15 студентів, та невдовзі число зросло до 60 осіб. Втім, віднедавна все більше й більше студентів мають змогу його вивчати, оскільки протягом весняного семестру курс можна опанувати через Інтернет. Час від часу університет пропонує трисеместрові курси вивчення української мови (до слова, попередній курс було фінансовано родиною Воскобійників). Із започаткуванням фонду заплановано викладання курсу на постійній основі.

На думку проф. М. Найдана, першочерговим завданням фонду є зосередження на питаннях власне культури та української сучасности, але не з метою дублювання вже існуючих програм в університетах Північної Америки. Адже у щедрому пожертвуванні родини Воскобійників він вбачає міцний почин та заохочує інших меценатів до створення посади асистента для студентів з України, а також до фінансування конференцій, публікацій та інших видів діяльности, пов'язаних з іншими сферами перспективного розвитку.

Викладачка університету Кетрін Ванер розпочала активну співпрацю з професором М. Найданом з метою заснування центру для вивчення сучасної України. К. Ванер виявила неабияке зацікавлення українiстикою та має на меті й надалі тісно співпрацювати задля втілення ідеї центру. Кетрін Ванер – науковець, професор, доцент катедри історії університету, отримала докторський ступінь з антропології культури в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку.

Її першою книгою, що мала назву „Тягар мрій: історія та ідентичність в пострадянській Україні" (1998), було етнографічне дослідження питання впливу націоналістичної парадигми на історіографію та культурну політику в Україні після розпаду Совєтського Союзу. Вона також є автором книги „Спільноти навернених: українці, Євангельське християнство та пошук порятунку" (2007), в якій аналізує зміни євангелістської церковної практики за совєтської доби, а також українські громади після розвінчення соціялізму та поширення руху світового християнства.

Кетрін Ванер є також співвидавцем добірки есеїв про релігію та культурні зміни в колишньому СССР під назвою „Відновлення духовности: суспільство, мораль та релігія після комунізму" (2007). Її науково-дослідницька праця аналізує трансформацію релігійного життя в місті Чернівцях на заході України) після Другої світової війни, а також приєднання реґіону до СССР. Ці дослідження отримали нагороду Національного наукового фонду, Національного фонду гуманітарних наук, Ради з досліджень у галузі суспільних наук та Національної ради з питань північноевропейських та евразійських досліджень.

Катедра германських та слов'янських мов і літератур Пенсильванського університету
Переклад з англійської: Ольга Титаренко

Галина Воскобійник

В картинній ґалерії (зліва): Олекса Воскобійник, комп'ютерний спеціяліст Яків та вчитель музики Ірина Бернштайни, Ніна та Юрій Воскобійники

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Громада – школі, школа – громаді

ПАСЕЙК, Н. Дж. – Якщо сьогодні в громаді ще існують українські організації, якщо ми ще чуємо в них українську мову, то цим ми повинні завдячувати виключно лише „Рідній школі". Велика заслуга наших попередників Н. Гірняка, С. Квасовської, В. Бакалець, Д. Колатало, І. Дибко-Филипчак, Х. Грещак та багатьох інших, які створили українську школу і протягом півстоліття утримували її. „Рідну школу" закінчили діти активістів громади М. Бакалець, І. Білобронь, І. Буртика, К. Ваньо, М. Дупляк, Я. Федуна, М. Целюха, П. Палюха, Ю. Яцикевича та інших.

Сьогодні в ній навчається 115 дітей, працює 14 вчителів. Свідченням довіри батьків до нашої школи є те, що вони, не роздумуючи, ведуть до неї своїх дітей. Випускниками школи вже стали діти колишніх учнів Р. і Л. Ваньо, Т. Джейкенс, Н. Целюх, Д. Яцикевич, в школі вчаться діти наших випускників Ю. Оліярника, Б. Мочули, О. Падко, Д. Темницької. Високе розуміння необхідности навчання в українській школі виявили Сусанна і Франк Ревеко-Грін, які також привели своїх дітей Наталю і Василька до нашої школи. Школа має садочок і передшкілля, де малюки готуються до першої кляси. Закінчуючи школу, випускники складають кінцеві іспити, після чого одержують дипломи. В багатьох коледжах і університетах Америки диплом про закінчення української школи враховується, і українську мову зараховують як другу чужоземну мову.

В минулому році на конференції українських шкіл США в Рочестері прийнято рішення просити уряд України прирівняти дипломи „Рідної школи" до атестатів за середню школу в Україні. Коли це станеться, наші діти зможуть вільно вступати у вищі школи України. Вони знають про події, які відбуваються в Україні, беруть участь в цих подіях. Випускниця школи Оксана Палюх під час Помаранчевої революції була спостерігачем на виборах в Україні.

Спостерігачами були також випускники українських шкіл Орест Темницький і Михайло Целюх-молодший. Періодично з гуманітарною допомогою в Україні буває випускниця нашої школи лікар Сільвія Білобронь.

Високу свідомість проявляють керівники кредитівки „Самопоміч" Я. Федун та М. Целюх, які щорічно виділяють для школи 1,000 дол., Асоціяція „Самопоміч" дає 250 дол. СУМ – 100 дол. В перший день занять Лесі та Юрій Голуби передали школі 500 „Ми хочемо, щоб школа існувала, щоб наші діти вчили українську мову", – сказали вони.

Анна Лапічак разом з дочкою Марією Коциловською виконала заповіт свого чоловіка і батька Стефана Лапічака, який заповів „Рідній школі" 1,000 дол.

Школа без підтримки громади не зможе існувати. Майбутнє громади теж залежить від української школи, від тих дітей, які сьогодні вчаться в ній.

Володимир Кривоніс,
директор школи

Про пенсії для громадян України за кордоном

3 серпня ц. р. Президент України В. Ющенко підписав закон щодо виплати пенсій громадянам України, які перебувають за кордоном. Закон набув чинности з 22 листопада 2006 року. Виплата пенсій здійснюватиметься через поточні рахунки, що відкриваються у банках, з якими Пенсійний фонд України уклав відповідні угоди, **за місцем проживання в населених пунктах, де функціонують установи уповноважених банків.**

Пенсійний фонд України повідомляє, що, **як і раніше, виплата призначеної пенсії припиняється на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.** Кабінет Міністрів України має протягом першого півріччя 2007 року внести до Верховної Ради України пропозиції щодо порядку виплати пенсій у разі виїзду громадян України на постійне проживання за кордон.

У законі зокрема говориться, що пенсія виплачується щомісяця організаціями, які здійснюють виплату і доставлення пенсій, у термін не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України або перераховується на визначений цією особою банківський рахунок у порядку, передбаченому законодавством. У разі виїзду пенсіонера на постійне місце проживання за кордон пенсія, призначена в Україні, за заявою пенсіонера може бути виплачена йому за шість місяців наперед перед від'їздом, рахуючи з місяця, що настає за місяцем зняття з обліку за місцем постійного проживання.

**Генеральне консульство України
в Нью-Йорку**

Шовковою ниткою на полотні

НОРТ ПОРТ, Фла. – Імпреза „Шовковою ниткою на полотні", яку провів 28 жовтня 56-ий Відділ СУА, залишиться надовго в пам'яті присутніх.

Лагідна погода фльоридської осені додавала сили і енергії учасникам смачного полуденку з показом застосування української вишивки в сучасному модерному одязі. Спеціяльно вибраний для цієї імпрези комітет підтвердив, що повні життя і творчої фантазії українки-союзянки готові завжди до праці і розваг.

Чудово прибрана заля, жовто-гарячі осінні квіти на столах, такого ж кольору „доріжка" для модельок з квітучими вазонками по боках – все це створювало святковий настрій.

Імпрезу відкрила голова відділу СУА Іванна Головата. Настоятель церкви Входу в Храм Пресвятої Богородиці о. Северин Ковалишин, протопресвітер о. М. Борисенко та пресвітер о. І. Фатенко провели молитву.

Зліва: Марія Наваринська, Іванна Мартинець, Роксоляна Яримович, Іванна Головата

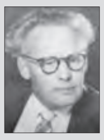
Голова імпрезового комітету Марія Наваринська привітала гостей-союзянок із Маямі та Санкт-Петерсбурґу і попросила до слова Роксоляну Яримович – мистецького керівника модельок, яка ознайомила присутніх із мистецем вишивки шовковою ниткою на полотні, заслуженою союзянкою Іванною Мартинець – новою членкою 56-го Відділу СУА. І. Мартинець розповіла про українську вишивку, розмаїття кольорів, взорів, гармонійне їх поєднання.

Під звуки фортепіяно (грав інж. Орест Лазор), 23 модельки граціозно „попливли" залею. Пояснення про стиль, шиття, реґіон поширення вишивки в Україні давала мисткиня. „Київська Русь", „Полуботок", „Дерево життя"; Бойківщина, Буковина, Гуцульщина, Полтава, Київ і Волинь мінялися, як в калейдоскопі, викликали захоплення глядачів. Надзвичайної краси була вишита весільна сукня. 53 моделі застосування української вишивки в модерному одязі побачили присутні. Кожну модельку дбайливо відпроваджував на своє місце молодий, пристійний голова Осередку св. Андрія Володимир Борисенко.

Приємною була поява на сцені квартету „Мелодія" (О. Пастернак, У. Стадник, М. Ковальська, З. Филипович, музичний керівник Люба Г. Інґрам), котрий виконав три пісні під акомпаніямент О. Лазора. Модельками були О. Білас, Л. Білоус, М. Білинська, М. Бойсюк, Л. Бойко, Р. Борисенко, Т. Ван Меґелен, З. Ференц, Б. Фрідріх, Л. Інґрам, К. Кобрин, В. Квасовська, О. Лазор, Х. Стецик, І. Пантелюк, Д. Пелех, С. Стефанишин, А. М. Сусла, Т. Яримович-Томпсон, К. Томпсон, О. Василик, І. Жизномирська, Х. Шелдон-Боднар.

У комітеті працювали Л. Белендюк, М. Білинська, Л. Інграм, Р. Гуран, К. Кобрин, Д. Пелех, З. Филипович, Л. Бойко, Б. Біловщук, О. Зінич, Н. Іванчук, Г. Король, Х. Стецик, Р. Яримович. Голова комітету – Марія Наваринська.

Галина Король

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Грудень 2006 р., ч. 76

Студенти дізналися про письменника

Сталося це на зустрічі студентів Дніпропетровського аграрного університету з січеславськими багрянівцями, котрі нині проводять імпрези в різноманітних авдиторіях з нагоди 100-річчя з дня народження славетного письменника і громадського діяча.

До майбутніх спеціялістів сільського господарства завітав шеф-редактор журналу „Бористен" Фідель Сухоніс, головний редактор творчого об'єднання художніх програм Дніпропетровської обласної студії телебачення Любов Соболенко, завідувач відділом ілюстрацій журналу „Бористен" Сергій Авраменко та юна поетка Ліна Зелінська. Вони розповіли про життєвий і творчий шлях Івана Багряного, ознайомили з тією діяльністю, котру провадить січеславське відділення Фундації Багряного стосовно популяризації його імені на теренах Придніпров'я. Зокрема присутні дізналися про структуру та зміст майбутнього художньо-публіцистичного збірника „Січеславці про Багряного", котрий готується силами місцевого представництва Фундації Багряного. Насамкінець зустрічі гості відповіли на численні запитання студентів-аграріїв.

Дякуємо

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 10,000 дол. – **Фундація родини Воскобійників** на вручення першим лавреатам міжнародної нагороди в жанрі мемуаристики – Олегові Чорногузові за книгу Олексія Воскобійника „Повість моїх літ" і колишньому політв'язневі Василеві Овсієнку за дві книги „Світло людей" – спогади про Василя Стуса, Юрія Литвина, Олексу Тихого, Валерія Марченка та Оксану Мешко; 170 дол. – **Іван Головацький** з Австралії; 100 дол. – **Галина та Іван Норки** замість квітів на свіжу могилу колись активного члена ОДУМу, УРДП та громадських організацій міста Клівленда Василя Пономаренка, який відійшов у інший світ 7 жовтня ц. р.; 75 дол. – **Іван Бренько**; 30 дол. – **Галина Кохановська.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати пресовим виданням України, фінансувати видання книг та журналів й розсилати їх до бібліотек, шкіл, університетів та наукових установ України. Пожертви на Фундацію звільнені від федеральних податків США.

Життєва мудрість І. Багряного

До 100-річчя з дня народження І. Багряного Валерій Кунов приготував у серії „Письменники-мислителі" книгу під назвою „Життєва мудрість у творах Івана Багряного", яка була фінансована Фундацією і вийшла друком в Києві цього року. Вступне слово до цього енциклопедичного словника написав Олег Чорногуз, лавреат нагороди ім. І. Багряного. Книга містить найвагоміші вислови, цитати, афоризми та думки Івана Вагряного, взяті з його книг „Публіцистика", „Листування" (в двох томах), „Сад Гетсиманський", „Тигролови", „Людина біжить над прірвою", збірників „Золотий бумеранґ" та „Під знаком скорпіона". Нижче містимо статтю І. Багряного з цієї книги В. Кунова, які появилася друком в газеті „Українські вісті" в 1960 році.

Черевик Микити Хрущова

Коли в головуючого на сесії Асамблеї ООН п. Боленда зламався молоток під час того, як він енергійно та безрезультатно закликав Хрущова до порядку, Хрущов кинув злорадну репліку: „Молоток зламаний! Це означає початок розламу ООН!" Репліка досить дотепна і багатозначна. Нею Хрущов абсолютно точно і чітко висловив свої затаєні бажання, свій плян, з яким він приїхав на сесію ООН, і увесь час улаштовував там цирк – не цирк, а істеричні й безприкладно зухвалі обструкції. Зламання молотка ООН має своє символічну вимову.

То тоді яку ж вимову має хрущовський черевик, яким він стукав шалено по столу сесії ще гірше, аніж голова сесії молотком, угамовуючи той черевик? Яку вимову має цей спосіб розмови з усіма Об'єднаними Націями отак демонстративно, брутально, небувало в історії західньої дипломатії?

Це легко зрозуміти. Треба пригадати тільки, чому, з якої саме причини пішов у хід хрущовський черевик. До того в ходу був кулак, та от прийшов момент (історичний момент), коли стало кулака вже замало, а потрібно стало черевика. Цим моментом став виступ філіпінського делеґата у відповідь на хрущовське ставлення на порядок денний нарад питання про ліквідацію колоніялізму. Перед тим виступав, як знаємо, прем'єр Канади Діфенбейкер, який сторпедував хрущовську „антиколоніяльну" деклямацію пропозицією Хрущову почати ліквідацію колоній з себе, з московської своєї імперії, звільнивши уярмлені народи, в тому числі і народ український, що терпить таку трагедію під кремлівською займанщиною. Той виступ Діфенбейкера викликав хрущовський сказ і кулакомахання та лемент радянської пропаґанди. Зараз, ставши на ту саму лінію, а, значить, посилюючи її, розгортаючи і з особливою вимовою стверджуючи, що ця лінія Діфенбейкера – це не є явище окреме, епізодичне, а це загальна настанова більшости ООН, делеґат Філіпін підтримав питання про колоніялізм, але запропонував почати Хрущову з себе, з своєї власної імперії, з свого колоніялізму, давши свободу уярмленим народам в СССР (...). І тут от Хрущов й зшаленів, зцупив з ноги черевика і, мов у лице всій сесії, почав гатити ним об стіл, заглушаючи делеґата Філіпін і думки всіх інших тих делеґатів, які б отак хотіли виступити й таку „єресь" говорити і такого домагатися. Хрущов гатив черевиком, а коли голова сесії намагався угамувати, Хрущов замірився на нього тим черевиком кинути... Приголомшити чи що. Хоч він і так усіх приголомшив цим черевиком, цією оригінальною черевиковою мовою. Що це? Найвищий ступінь здідіотіння, істерії від невдач, безкультур'я? Безглуздий хуліганський вчинок?

Ні. Це вчинок, може, й хуліганський, але не безглуздий, і не „так собі". Це цілком закономірний, нормальний жест (а точніше – терористичний акт, акт морального терору, за яким завжди прихована тенденція не моральної, а конкретнішої розправи), це якраз та мова, якою Хрущов може і якою хоче, і плянує говорити з усім світом. І не тільки плянує, а звик нею говорити.

Якщо зламання молотка голови сесії ООН має свою якусь печальну символіку, то хрущовський черевик має ще більшу символіку, і не печальну, а повчальну, погрожуючу, страшну... Бо це не просто був черевик з якогось там собі московського універмагу, черевик обивателя, взуття нормальної людської ноги. Це був хрущовський черевик. Черевик володаря імперії. Хрущовський черевик на сесії ООН.

Це була наваксована під „коекзистенцію" й зменшена модель того самого черевика, що роздушив угорську революцію, розчавив змагання угорського народу до свободи й незалежности, потопив у крові тисячі й тисячі трудящих Угорщини якраз за те саме, про що говорив оце делеґат Філіпін, а перед тим говорив Діфенбейкер, а крім них, думають те саме більшість тих, що так аплодували їм обом, тих, що сидять тут, на цій сесії.

Проти цього Хрущов, ціла його партія, увесь апарат насильства, іменований державним апаратом „країни соціялізму" – „СССР – Росії" (як, до речі, люблять говорити всі російські еміґранти – „СССР –Росія"), ціла хрущовська колоніяльна система не має мови, тільки – черевик. Черевик, як спосіб розв'язання національного питання по-хрущовськи, спосіб розмови про підмосковські, підрадянські колонії, метод розв'язання питання про права народів.

І треба думати, що за всі свої дні перебування на сесії ООН і в Нью-Йорку, за всі свої безкінечні й безприкладні виступи, Хрущов все ж не зміг більше і ясніше сказати, як оцим черевиком. Ним він сказав усю правду.

Це та правда, яку так старанно Хрущов ховав, немов облудний Лис-Микита, за своїми солодкими речами про „ліквідацію колоніялізму", адресованими до африканських і азійських народів, що один за одним стають незалежними, незалежно від гасел і спекуляцій Хрущова.

З цієї черевикової хрущовської мови мусить бути й належний висновок її слухачів. Хрущовська репліка про зламаний молоток ООН, що хотів заглушити хрущовського черевика, і грюкіт того хрущовського черевика, щоб заглушити генеральне питання нашої доби – питання свободи колоніям кремлівської імперії, яке є ключем до проблеми бути чи не бути московській комуністичній імперії, а значить – до проблеми миру в усьому світі, – це є фокус, в якому відбилася головна суть всієї 15-ої сесії ООН, в нім же й альфа та омеґа усієї теперішньої мирної коекзистенційної гри кремлівської навколокомуністичної імперіяльної камарильї.

До мови цього хрущовського черевика потрібна й мова-відповідь, зрозуміла й переконлива, належно для Хрущова й усієї його компанії, але не така, як була в Угорщині, коли цей черевик топтався по головах вимордовуваного народу угорського і спричинився не до такого собі зламання молоточка, а до зламання тисяч і тисяч людських доль і до зламання хребта цілій нації угорській та зламання віри в усіх тих поневолених народів, які сподівалися втручання усього світу й у цю трагедію, і зламання та викинення геть на смітник історії цього хрущовського черевика.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І, Багряного просима посилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL
60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

В Фундації можна придбати виданий в соту річницю Багряного двотомник, який підготував Олександер Шугай – представник Фундації в Києві. Перший том – „Буйний вітер" – 30 дол. та другий том, що містить „Людина біжить, над прірвою", „Огненне коло" (про бій дивізії „Галичина" під Бродами), „Розгром", „Чого я не хочу вертатися до СССР" та „Україна біля Тихого океану" – 30 дол. Також можна придбати „Тигролови" українською та еспанською мовами – 15 дол., „Грай, моя бандуро" Миколи Гвоздя – збірник українських пісень та сольоспівів у супроводі бандури, який також містить „Пісню про Тютюнника" та „Не шкодую за літами" (муз. Григорія Китастого) – 15 дол. Щоб придбати ці та інші книжки, видані Фундацією, вишліть чек на адресу Фундації. Ціни в долярах США.

Життя, що сяяло Україною і для України

Такою пребуду!
Такою достанусь
Грядущим вікам!
Ганна Чубач

НЮ-ЙОРК. — У неділю, 12 листопада, Пластовий курінь „Верховинки" у приміщенні Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню-Йорку влаштував поминальну програму в пам'ять Надії Світличної, з нагоди 70-річчя з дня її народження, що припадало на 8 листопада.

Ким була Надійка Світлична для своїх рідних, друзів, приятелів та багатьох українців в Україні і діяспорі? У кожній своїй іпостасі вона була великою – як сестри, дружина, матір, бабуся, як подруга, як громадянка, в кожному з цих життєвих поликань вона була самовідданою і сповненою любов'ю. Однак, її найбільшою любов'ю була Україна та рідний народ, якому вона віддала все своє життя, весь вогонь свого вірного серця.

Народилася Надійка на Луганщині, там закінчила початкову і середню освіту, в 1953 році вступає до Харківського університету, на українське відділення філологічного факультету. У січні 1964 року Надійка замешкує в Києві, де з братом Іваном Світличним відвідувала Клюб творчої молоді, близько сходиться з багатьма майбутніми дисидентами. Вона – одна з „шістдесятників", член Закордонного Представництва Української Гельсінської групи, редактор-укладач „Вісника репресій в Україні", чотирирічний в'язень у таборах суворого режиму в Мордовії за „антисовєтську аґітацію та пропаґанду".

Прибувши в 1978 році з двома малими дітьми (Іванові шість місяців, а Яремі 9 років) до США, відразу включилася в українську громаду, продовжуючи ширити з першої руки правду про події в Україні. Зацікавилася Пластом, бо близькими та зрозумілими стали їй головні обов'язки пластуна – „Бути вірним Богові та Україні, помагати іншим, повинуватися пластовому законові". Надійка вступає до Пластового куреня „Верховинки", котрого діяльність була їй близькою, бо від ранніх 1970-их років „Верховинки" допомогали українським дисидентам і їхнім родинам. Літом 1979 року на пластовій оселі „Вовча тропа" Надійка Світлична склала пластову присягу, яку прийняв Начальний Пластун Юрій Старосольський. За її віддану та повну посвяту праці для України Головна Булава відзначила її Орденом Вічного Вогню в Золоті, котре отримала під час Ювілейної Міжкраєвої Пластової Зустрічі 1993 року у Львові від Начального Пластуна Любомиро Романкова. Такою повною любови, краси, життя, відданости ближнім була Надійка Світлична - подруга - „верховинка".

Поминальну програма, влаштована Пластовим Куренем „Верховинки", дуже вдало та гідно відобразила уподобання їхньої подруги св. п. Надійки.

Першою точкою Поминальної програми був виступ талановитої та відомої з багатьох ролей у Студії Мистецького Слова Лідії

(Закінчення на стор. 17)

Виконавці програми з рідньою Н. Світличної (зліва): Оксана Кузишин, Іван Стокотельний, Павло Стокотельний, Ярема Світличний, Софія Зєлик, Харитина Колесса, Іриней Юрчук, Тамара Скрипка.

Життя...

(Закінчення зі стор. 15)

Крушельницької в Ню-Йорку Софії Зєлик, яка виголосила вірш Ганни Чубач „Жінка". Далі Іриней Юрчук, близький приятель і співучасник Надійки в чисельних проєктах, продемонстрував виготовлений ним прекрасний фотомонтаж „Жититевий шлях Надії". Наступною точкою було прегарно опрацьоване слово Тамари Скрипки, автора кількох книжок та багатьох статтей, наукового співробітника музею-архіву УВАН у США, про Надійку Світличну під заголовком „Життя без страху". У дальшому тягу Поминальної програми виступила з незабутнім виконанням творів Йогана С. Баха – „Сарабанди" з П'ятої Сюїти для віольончелі, Миколи Лисенка - „Листок з альбому" і Каміля Сен-Санса – „Лебідь", Харитина Колесса, видатна віольончелістка, Заслужена артистка України. Дальше Поминальну програму збагатила Софія Зєлик своїм вмілим читанням поезій Л. Костенко, В. Симоненка, В. Стуса. На закінчення Поминальної програми Іриней Юрчук представив присутнім відеомонтаж з похорону Надійки Світличної – „Поворот Надії в Україну". Тоді з коротким словом подяки до зібраних друзів і шанувальників, зокрема до виконавців Поминальної програми, виступила Оксана Кузишин – курінна Пластового куреня „Верховинки".

Пластовому куреневі „Верховинки" належиться признання, що так велично зуміли влаштувати Поминальну програму в пам'ять Надійки Світличної.

Крім того, „Верховинки" завдали собі труду, приготовивши та видавши 98- сторінковий збірник друкованих матеріялів „Надія Світлична, 1936 – 2006". Згаданий збірник можна придбати, телефонуючи на ч. 212-673-9801 він коштує 7 дол. включно з пересилкою.

Х.В. - Ф.

Документи Директорії УНР 1918–1920 років

Завдяки заходам Інституту історії України НАНУ, Центрального Державного архіву вищих органів влади і управління України та Дослідного інституту сучасної української історії, у видавництві ім. Олени Теліги в Києві вийшов двотомовий збірник документів „Директорія, Рада Народних Міністрів Української Народної Республіки". У збірнику вміщено 622 документи, більшість яких переховувалась в секретних архівах СССР. Щойно після проголошення Незалежности України вони стали доступними для науковців та істориків.

Вміщені в двотомнику документи висвітлюють діяльність Директорії та уряду УНР для утвердження Української Народної Республіки в найбільш критичний період Української революції 1917–1920 років. Переглядаючи ці документи, мимоволі починаєш захоплюватися діловитістю та державницьким думанням провідників того періоду. Для прикладу, в лютому 1919 року, коли під тиском більшовицьких військ Директорія змушена була перенести урядовий апарат з Києва до Вінниці, вона приймає цілий ряд рішень, до яких теперішній уряд за 15 років самостійности України ще не дійшов. Директорія встановлює пенсію батькам забитих козаків, признає 10 мільйонів на допомогу українським культурним організаціям Холмщини і Підляшшя, які тоді були окуповані Польщею, асиґнує 62 млн. гривень на допомогу українським видавничим організаціям, виділяє 20 млн. гривень на підтримку української преси на території УНР, зайнятій ворожими військами, та 3 млн. карбованців на організацію партизанських відділів у ворожому запіллі і т. д. Тодішні провідники боролись з ворогом, теперішні яничари-януковичі запобігають у ворога ласки...

В документах знаходжу прізвища, про яких чув або навіть мав нагоди зустрічати на еміґрації, але не завжди був певний, яка була їхня причетність до Визвольних Змагань. А ці документи свідчать, на яких нарадах був та які обов'язки виконував Іван Паливода, Іван Фещенко-Чопівський, Володимир Старосольський, Петро Холодний, В. Ненадкевич та багато інших. Хоч вони відійшли вже від нас, ці документи повертають їх знов до життя. Ці особистості знову стають реальними творцями історії України...

У першому томі, який охоплює 688 сторінок, публікуються журнали засідань Директорії та Ради Народних Міністрів у період від грудня 1918 до грудня 1919 року. У другому томі на 744 сторінках публікуються журнали засідань Ради Народних Міністрів у період з лютого до грудня 1920 року і закони, постанови, декларації Директорії та уряду УНР з листопада 1918 до грудня 1920 року.

В кінці кожного тому подані енциклопедичні дані про осіб і події, про яких згадується в документах, що значно полегшує засвоєння прочитаного. Таких позицій в обох томах є 445. Далі ідуть іменний та географічний покажчики, перелік документів, список скорочень та резюме англійською мовою.

Редакційну колеґію збірника, яка складалася з чотирьох осіб та семи упорядників, очолив історик Б. Верстюк, керівник Інституту досліджень історії Національної Революції 1917–21 років при НАНУ та професор Києво-Могилянської академії. Книги у твердих обкладинках, естетично оформлені, за що належить вдячність проф. Б. Верстюкові, редакційній колеґії та видавництву ім. О. Теліги.

Появу збірника фінансував Дослідний інститут сучасної української історії, центр якого знаходиться у Філядельфії, та який був створений в 1985 р. Урядом УНР в екзилі.

Двотомник можна набути, звертаючись до: Olzhych Research Foundation, c/o Mr. W. Litynsky; 1229 Spring Ave. Wynantskill, NY 12198. Ціна двотомника, включно з коштами пересилки – 40 дол.

Михайло Герець

Фундація „Україна-США" приймала делеґацію з України

ВАШІНҐТОН, ДК. – За проєктом підтримки реформування системи державної служби в Україні Фундація „Україна-США" 12-17 листопада приймала представників Міністерства закордонних справ України для обговорення шляхів застосування досвіду США. З України приїздили Юрій Ярмілко – заступник директора Департаменту кадрів Міністерства закордонних справ України, та Дмитро Сенік – третій секретар Департаменту кадрів Міністерства закордонних справ України. Делеґати зустрілися з представниками аґентства США з міжнародного розвитку компанії „Avue Technologies"; послом Антоні Квейнтоном – колишнім Генеральним директором закордонної служби; Майрою Шіплет – директором Центру управління кадрами Національної академії державного управління; Юрієм Нестерчуком – технічним консультантом проєкту; Джеком Гелером – старшим консультантом проєкту; Надією МакКонел – президентом Фундації „Україна-США". За подальшою інформацією про цю програму звертайтеся до Марти Мацелюх на електронну адресу: martam@usukraine.org або на тел.: (202) 223-2228

Зліва: Марта Мацелюх – координатор проєктів, Дмитро Сенік, Юрій Ярмілко, Антоні Квейнтон, Джек Гелер, Юрій Нестерчук.

Єпископський баль у Пармі

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Громада Клівленду-Парми започаткувала осінній сезон праці благодійним Єпископським балем 11 листопада в Астродомі собору св. Йосафата в Пармі. Заступник голови організаційного комітету В. Ліщинецький відкрив програму вечора вступним словом і привітав гостей. Програмою керували о. І. Касіян та о. диякон М. Кулик. Ведучі представили почесних гостей, серед них – Владику Роберта Москаля.

Мистецьку частину розпочала Школа українського танцю, „Каштан" (мистецький керівник Д. Возняк), виконанням двох танців, які викликали зливу оплесків. Настоятель Українського православного собору св. Володимира о. І. Наконечний привітав Владику Роберта, духовних отців і висловив їм признання за співпрацю в українських церквах.

Далі о. І. Касіян і о. диякон М. Кулик розповіли про мету Єпископського балю, дохід з якого призначений на фонд семінарії. Василь Ільчишин, фінансовий референт, розповів про пожертви, які надійшли у фонд семінарії – зібрано 35 тисяч долярів. Після молитви і благословення трапези відбулася вечеря. Відтак о. шамбелян Юрій Апельярд вручив нагороди заслуженим парафіянам, а о. диякон М. Кулик – грамоти парам, які відзначали річниці подружнього життя. Владика Роберт закликав до співпраці і любови в церковній, громадській і сімейній спільнотах. Молитвою закінчено першу частину програми, після чого почалася забава при звуках оркестри „Діброва".

Євген Бачинський

Всенародна трагедія – пам'ять завжди з нами

ЛОС АНДЖЕЛЕС. – 19 листопада по полудні біля пам'ятника жертвам Голодомору зібралася численна українська громада, і площа перед величною будівлею розквітла українськими строями, бо, не змовляючись, більшість одягла вишиванки, віддаючи шану українцям, які померли під час Великого голоду 1932-33 років.

Проф. Павло Місевич відкрив захід. В руках присутніх запалахкотіли свічки. Свідки, які пережили це страхіття – Агнеса Старостенко, Галина Білоус, Віра Шпак, Василина Швейко, Галя Бучай, Валя Балабан, Леся Мельник – поклали вінок до пам'ятника. Люба Кеске, ніби передаючи естафету пам'яті молоді, підвела маленьких діточок, які також поклали квіти. Настоятелі українських церков міста провели молитву в супроводі хору „Кобзар" під керівництвом Григорія Галика-Голутяка. Як звинувачення злочинному комуністичному режимові прозвучав виступ голови 111-го відділу СУА Людмили Вусик. Зі словом до присутніх звернувся віце-консул Генерального консульства України в Сан Франсиско Сергій Ніколайчук. Представники молодого покоління виголосили своє звернення. Один з них – Тарас Матла був ініціяторам цього заходу.

Українська громада зібралася біля цього пам'ятника вже двадцятий раз, бо рівно 20 років тому ініціятивна група під керівництвом архітектора Тараса Козбура, подолавши всі бюрократичні перепони, встановила його в центрі Лос-Анжелеса. І тому, як заключний акорд, прозвучав виступ автора цього пам'ятного знаку, який словами глибокої подяки згадав усіх, хто причинився до цієї благородної справи. Серед названих прозвучало і прізвище Джека Пеленса (Володимира Палагнюка), який вніс неоцінимий вклад і разом з посадовими особами міста брав участь у відкриті пам'ятника.

Людмила Вусик

Настоятелі українських церков міста під час молитви

МОСКВА Росія. – 20 листопада в Культурному центрі України відбулася презентація книги Василя Марочка „Зачарований Десною. Історичний портрет Олександра Довженка" (К.: Видавничий дім „Києво-Могилянська академія"). Автор науково-історичної розвідки біографії Олександра Довженка – відомий науковець, керівник Центру досліджень геноциду українського народу при Інституті історії України НАН України, доктор історичних наук, Заслужений діяч науки і техніки України Василь Марочко розповів присутнім про роботу над книгою, над історичними матеріялами, ориґінальними архівними документами, записами самого Довженка, які змальовують драматичні перепетії життя геніяльного митця, серце якого не витримало страждань за долю свого народу. Промовляла на зустрічі жінка-майстриня з Норільська Галина Данилюк, яка десять років перебувала в таборах особливого призначення, пізнала каторжну працю, знущання, але вижила, створила сім'ю, нині має онуків і залишається доброю людиною, сповненою ніжної чарівності.

25 листопада дирекція Культурного центру України в Москві разом з представниками Товариства української культури „Славутич" поклали квіти до Меморіяльного каменя жертв політичних репресій (Лубянська площа), були присутніми на Панахиді в Богоявленському катедральному соборі, а увечорі, в приміщенні Центру, взяли участь у загальнонаціональній хвилині мовчання та акції „Засвіти свічку".

Культурний центр України

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

В УВАН відкрилася виставка творів Мирослава Радиша

НЮ-ЙОРК. – У приміщенні Української Вільної Академії Наук відбувається виставка картин Мирослава Радиша. На ній представлено понад сорок з найкращих полотен, які належать пензлю визначного українського маляра і зберігаються у фондах УВАН, Українського музею у Ню-Йорку та приватних колекціях. Серед них такі відомі твори, як „Мадонна", „Автопортрет", „Спогад з Карпат", „Вашінгтонський міст" тощо.

У перший день відкриття виставки відбулася багатолюдна зустріч шанувальників української культури. Відкриваючи зібрання та звертаючись до присутніх, президент УВАН у США д-р Альберт Кіпа зазначив, що українська суспільність потребує якомога активніших проявів визнання та уваги до талановитих співвітчизників у діяспорі, мистців, які мужньо приймали виклики долі та знаходили можливості для творчости навіть серед найнесприятливіших обставин життя. Цим вони самі вірно виконували обов'язок, який покладає на людину закладена у ній іскра Божа, і спонукали до цього інших.

До таких самовідданих творців належить видатний художник, сценограф Мирослав Радиш, п'ятдесятиріччя з дня трагічно ранньої смерти якого минає в цьому році. Д-р Альберт Кіпа відрекомендував публіці головного промовця на відкритті– гостя з Києва, члена-корепондента Академії мистецтв України, одного з керівників Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка, доктора мистецтвознавства Валерія Гайдабуру.

„Мирослав Радиш палив свою свічку з чотирьох сторін – він був одночасно дизайнером, сценографом, маляром, педагогом, і всі ці його творчі іпостасі взаємодіяли, магічно переливалися та перевисали одна до одної", - розпочав свій виступ д-р Валерій Гайдабура і протягом наступної години захоплююче розповідав про маловідомі, а то й зовсім невідомі факти та особливості життєвого шляху і творчої біографії мистця. Починаючи з раннього дитинства і аж до останніх днів короткого свого життя Мирослав Радиш творив усюди – чи це були незвичні візерунки патичком на річковому піску, чи майстерне орудування пензлем на його численних станкових полотнах, чи несподівані просторові та зорові ефекти у декораціях до театральних вистав.

За спогадами сучасників, Мирослав Радиш був винятково лагідною, сердечною людиною, і ця властива переважній більшості українців „кордоцентричність" повною мірою проявлялася і в його творчості. В естетиці мистецьких творів Мирослава Радиша, - наголосив промовець, - зримо чи незримо присутня „чудесність зображу-

(Закінчення на стор. 22)

Презентація книги Марії Мицьо

Зліва: Катерина Ющенко, Марія Мицьо, Посол США в Україні Віліям Тейлор на презентації

КИЇВ. – 20 листопада дружина Президента України Катерина Ющенко взяла участь у презентації україномовної версії книги Марії Мицьо „Полиновий ліс. Хроніки Чорнобиля", що відбулася в Посольстві США в Україні. Виступаючи перед присутніми, Катерина Ющенко наголосила, що Чорнобильська катастрофа має не лише техногенний, але і людський вимір, адже за три дні 1986 року назавжди зникла унікальна культура великої частини Полісся, яку вже неможливо відтворити. „Я дякую Марії Мицьо за те, що вона зробила спробу осмислити різні виміри Чорнобиля. Її унікальні дослідження і цікаві, і інформативні. Це погляд людини, яка не була в Україні під час катастрофи, але яка вже багато років живе у постчорнобильській Україні", – сказала Катерина Ющенко. Також Катерина Ющенко подякувала урядові Сполучених Штатів Америки за всі зусилля, докладені для того, аби допомогти Україні подолати наслідки Чорнобиля, а також за допомогу Марії Мицьо у виданні книги „Полиновий ліс. Хроніки Чорнобиля" українською мовою.

Прес-служба фонду „Україна -3000"

Твори з колекції...

(Закінчення зі стор. 1)

важно в капличках при дорозі чи на цвинтарях, менше в церквах. Люди вірили, що сила охорони втілена в скульптурних зображеннях. Визначна риса народної дерев'яної скульптури виявляється в релігійних постатях, які зображені як звичайні люди, і в такий спосіб наближають їх до земного буття. Народні мистці залежали від місцевих традицій, реґіональних особливостей щодо вірувань та релігійних понять, які своєю індивідуальністю віддзеркалювали у своїх творах.

Надзвичайно цікавим елементом народної скульптури є анонімність. Хоча на виставці є деякі підписані твори, але це – виняток.

Виставка також представляє ікони різних стилів та індивідуальних мистецьких почерків їх авторів, які були виконані протягом 200 років (кінець XVII – початок XX ст.). Серед них - церковні ікони з Волині, Галичини і Лівобережної України, „хатні" ікони зі Східного Поділля, Чернігівщини, Буковини та Гуцульщини.

Іван Яценюк. Храмова скульптура. 1870, Західня Україна. З колекції Президента України В. Ющенка

Свічник-трійця. XIX ст. Покуття. З колекції Василя Вовкуна

Св. Параскева П'ятниця (деталь) Кінець XVI ст. Турківщина, Львівська область. З колекції Ігоря Гринева

Історія іконопису на Україні має понад 1000 років, і релігійно-християнське малярство за цей час виробило ориґінальний характер національної мистецької школи. Старовинні ікони найкраще збереглися у церквах та селах, далеко від великих міст та головних торговельних шляхів.

Кілька ікон на виставці - це твори монастирських іконописців чи тих, що творили ікони в іконописних робітнях при церквах. Ці ікони були призначені для церковного ужитку. Інші ікони на виставці – твори аматорів, сільських мистців, які малювали на дошках чи на полотнах домашнього виробу. Ці ікони були невід'ємною частиною селянського життя і мали релігійне завдання. Новороджену дитину вітали іконою, молодих до вінчання благословляли іконою, і ікону клали також до домовини померлим. Люди молилися до ікон, благаючи допомоги і благословення.

У вітальному слові до каталогу виставки Президент В. Ющенко говорить про важливість експонатів цієї виставки: „Твори іконопису та скульптури, представлені на виставці та подані в каталозі, є не лише частиною сакрального ритуалу. Ці твори складові історичного контексту, соціяльних та економічних змін того часу, як і духовні виразники взаємовпливів різних культур".

Янгол. Поч. XIX ст., Поділля. З колекції Петра Гончара

Важливим та необхідним підручником до виставки є двомовний ілюстрований каталог, в якому мистецтвознавці Микола Моздир й Олег Сидор цікаво і докладно пишуть про українську сакральну скульптуру та іконографію. Також надзвичайно цікавим і ваговитим є документальне дослідження історика та культоролога д-ра Сергія Білоконя про знищення української культурної спадщини совєтською владою у XX ст. Автор подає статистику та цитує документи, які свідчать про безжальне руйнування та нищення церков, архітектурних пам'яток, церковних скарбів, грабування музейних сховищ.

Музеї та колекціонування в Україні мають давню традицію, а свої початки ведуть від церков, монастирів та княжих скарбниць, де нагромаджувалися великі маєтки за перших три століття (X-XIII ст.) християнства на Україні. Надалі колекції козацької еліти і багатих міщан залишили взірцевий приклад колекціонування та збереження цінностей. Перші музеї відкрилися на Україні в XIX ст., на базі великих приватних колекцій. В XX ст. совєтська політика нищення української культурної спадщини залишила руїну, на якій тепер незалежна Україна намагається відбудуватися.

З часу проголошення незалежности України, від 1991 року, щораз більше виявляється зацікавлення до історії та культурної спадщини свого народу. В результаті таке відродження сприяє відновленню знищених церков та будові нових, розбудові бібліотек та музеїв. Традиція приватного колекціонування повертається. Найкращим прикладом є виставка „Скульптура та ікона України", експонати якої були врятовані від знищення приватними колекціонерами, збережені і повернені до їхнього властивого стану як репрезентантів різноманітности та багатства українського мистецтва і культури.

Адреса Українського Музею: 222 East 6th Street, New York, NY 10003.
Тел.: (212) 228-0110.
Факс: (212) 228-1947.
Електронна адреса: info@ukrainianmuseum.org
Сторінка в інтернеті: www.ukrainianmuseum.org
Музей відкритий від середи до неділі, з 11:30 до 5:00 год.

В УВАН...

(Закінчення зі стор. 20)

ваного": тріяда людини, її оточення та природи, як Божого ока.

Мирослав Радиш не знав спадів, павз, він постійно і успішно шукав. Протягом неповних п'ятьох років праці у Львівському оперному театрі (ЛОТ) Мирослав Радиш створив сценографію до майже чотирьох десятків вистав. Велике значення у творчості художника мали його зустрічі та тісна співпраця з Володимиром Блавацьким та Йосипом Гірняком у довоєнному Львові, відтак на американській еміґрації – з Василем Баркою. А ще більше значення мала підтримка та повсякденна турбота найближчих людей, і в цьому Мирослав Радиш мав щастя переконатися, зустрівши на еміґрації в перші повоєнні роки свою дружину - Оксану Міяковську, з якою згодом переїхав до Ню-Йорку. Тут для подружжя починається нове життя, тут народжуються їхні два сини: Володимир та Ігор. Мирослав Радиш повністю зосереджується на станковому живописі, у творчих здобутках велику ролю відіграє дружина Оксана – щирий співавтор у задумах. Вже пізніше, після смерти мистця, саме завдяки її невтомним заходам відбулося кілька значних персональних виставок Мирослава Радиша.

Виставки на американській землі не давали забути мистця в українській громаді США, тоді як для України Мирослав Радиш, за образним виразом д-ра Валерія Гайдабури все ще залишається „художником, захованим в архівах". За ті кілька років, що залишилися до столітнього ювілею Мирослава Радиша у 2010 році, потрібно створити комісію для підготування заходів на продовжити ґрунтовне вивчення його спадщини, підготувати та випустити в світ монографію про його творчий та життєвий шлях.

Виставка в УВАН діятиме до кінця січня 2007 року.

Пресова служба УВАН

Чому американці...

(Закінчення зі стор. 5)

та виконавчої влади. Він скликає парламент на чергові сесії раз на рік і на надзвичайні, коли визнає за потрібне; має право відкласти проведення парляментської сесії на термін до 30 днів; перепровіряє закони, ухвалені парламентом, а також має право повернути закон до парляменту на повторний розгляд. Розпустити парляменt президент може тільки в тому разі, якщо відставка двох урядів підряд засвідчує відсутність політичної стабільности. Крім того, президент має право видавати „реґулятивні декрети" на пропозицію компетентного міністра. У надзвичайних випадках він може на пропозицію Ради міністрів видавати акти законодавчого змісту". Як бачимо, в чомусь грецький президент має повноваження навіть більші, ніж Віктор Ющенко.

Повернімося до наших реалій. Якщо президент здійснює зовнішню політику, керує нею, то, логічно, в усіх державах зі змішаною формою правління мусить існувати дієва пара „глава держави – керівник Міністерства закордонних справ", немає значення, за якою процедурою призначатиметься цей міністер. Так само і з Міністерством оборони: якщо президент – верховний головнокомандувач, тут теж потрібен ефективна пара.

У Конституції Польщі, скажімо, спеціяльно записано, що президент здійснює керівництво військом через міністра оборони. Тому наступ правлячої коаліції на Бориса Тарасюка та Анатолія Гриценка – це теж спроба де-факто змінити форму державного правління.

Звернімо увагу на дуже важливу функцію глави держави у республіці зі змішаною формою правління: він або вносить кандидатуру прем'єра на затвердження депутатів, або сам призначає голову уряду після консультацій з більшістю парляменту, з подальшим затвердженням парляментом урядової програми і правом висловити урядові вотум недовіри.

Отже, якщо в Україні справді діє змішана форма правління, то Віктор Ющенко мав усі права відмовитися вносити кандидатуру Віктора Януковича на затвердження Верховною Радою.

Тим більше, що це записано у статті 83 Конституції – що коаліція „вносить пропозиції" президентові щодо кандидатури прем'єр-міністра. А на додаток ґарантові дотримання людських прав і свобод дається 15-денний термін на розгляд кандидатури прем'єра – це ще один арґумент на користь того, що глава держави – не поштар.

Британська королева, до функцій якої погрожують звести функції українського президента деякі палкі пропаґандисти „політреформи" – теж не поштарка. 1975 року губернатор Австралії (британського домініону), діючи від імені королеви, всупереч традиціям відіслав уряд, який мав за собою парляментську більшість, у відставку. Але це було цілком законно: номінально британський монарх має право будь-коли розпустити уряд й оголосити нові вибори, тільки користується він цим правом десь раз на сто років. Тому Віктор Янукович був абсолютно чесним, коли вів мову про узурпацію повноважень урядом.

Канцлерське правління, до якого його команда веде Україну, суперечить правовим засадам змішаної форми правління, зафіксованого, хоч і незґрабно, Конституцією, ба більше – чільним засадам парляментського врядування.

Бо ж за умов України, де незалежна судова влада – це фікція, де головною ідеологією депутатів є жадоба грошей, де повага до законів з боку влади – поганий анекдот, таке канцлерування дуже небезпечне. У тому числі й для самого Віктора Януковича.

Адже у Вашінґтоні під час його „успішної" візити ані Кондоліза Райс, ані Річард Чейні „чомусь" не схотіли брати участи у прес-конференціях і фотосесіях для преси (передбачене протоколом фото не рахується). Варто було б замислитися – так американці зазвичай приймають претендентів на ролю „поганих хлопців".

СПОРТ

В. Кличко прагне турніру чемпіонів

Президент України Віктор Ющенко (ліворуч) вручає Володимирові Кличкові орден „За мужність" I ступеня в Києві 22 листопада ц. р.
Фото УНІАН

Перемога Володимира Кличка над Келвином Броком у 50-му бою українського боксера 11 листопада в Ню-Йорку підтвердила його звання чемпіона світу з боксу у надважкій вазі за версією Міжнародної боксерської федерації („IBF"). Але діють ще версії „WBO" та „WBA", де чемпіонами світу є боксери Олег Маскаєв та Микола Валуєв.

Володимир Кличко ставить за мету здобути звання чемпіона в усіх трьох версіях – стати абсолютним чемпіоном світу з боксу у надважкій вазі.

Для цього один з наступних боїв він має провести з Олегом Маскаєвим, Миколою Валуєвим або Шеноном Бриґсом. Але, за рішенням „IBF" спершу Володимир Кличко має вийти на бій проти американця Рея Остина. Якщо Володимир Кличко відмовиться від цього бою, то втратить звання чемпіона, і американець битиметься з Крісом Бердом. Але Володимир Кличко мріє про звання абсолютного чемпіона світу і тому не може уникнути бою з Реєм Остином.

Президент України Віктор Ющенко вручив Володимирові Кличкові орден „За мужність" I ступеня, яким його нагороджено за мужність, самовідданість і волю до перемоги, виявлені у поєдинку за чемпіонський титул та піднесення міжнародного спортивного авторитету України.

Володимир Кличко пожертвував чверть мільйона долярів на будівництво шкіл в одному з бідних сіл Намібії.

Україна в Лізі Чемпіонів Европи

„Стяуа" (Румунія)	**- „Динамо" (Україна)**	**– 1:1**
„Шахтар" (Україна)	**- „Рома" (Італія)**	**– 1:0**
„Шахтар" (Україна)	**- „Олімпіакос"**	**– 1:1**

Після гри 5-го кола Ліґи чемпіонів „Стяуа" – „Динамо", яка 21 листопада закінчилася з рахунком 1:1, румунська команда позачергово посіла третє місце в групі, а з ним – і путівку до змагань за Чашу УЕФА.

Водночас виникли сумніви з приводу суддівства у цій грі чеського арбітра Ярослава Яра, який не визнав два „чистих" ґолі у ворота „Стяуа". Перший – за рахунку 1:0 на користь „Динамо", коли Белькевич забив ґоль, який головний суддя спочатку зарахував, а потім скасував.

Наприкінці гри Шацьких забив ще один ґоль за рахунку 1:1, котрий суддя також скасував. Є припущення, що власник „Стяуа" Джиджи Бекалі заплатив чеській бригаді арбітрів на чолі з Ярою 200 тис. евро за гарне ставлення до його команди в грі з „Динамо" і за потрібний результат.

Президент київського „Динамо" Ігор Суркіс сказав, що йому нічого не відомо про підкуп суддів. Нічия з румунською „Стяуа" довчасно принесла київському „Динамо" останнє місце в групі, що означає втрату останніх шансів на участь у змаганнях за Чашу УЕФА. Чотири поразки в п'яти змаганнях і нічия зі „Стяуа", яка прирівнює, а також різниця забитих і пропущених м'ячів 3-14 – сумний вислід.

Донецький „Шахтар" 22 листопада виграв у „Роми" з рахунком 1:0 і здобув три точки, які дозволяють сподіватися на продовження шляху до Чаші УЕФА. Гра українських центральних захисників Кучера і Чигринського довела, що не завжди леґіонери кращі за своїх гравців.

Після цієї перемоги „Шахтар" має можливість поборотися за 1/8 фіналу Ліґи чемпіонів. Для цього команді потрібно виграти в останньому турі на виїзді в „Олімпіакоса" (для змагань за Чашу УЕФА вистачить і нічиєї) та сподіватися, що „Валенсія" в Римі переможе „Рому".

Донецький „Шахтар" 5 грудня зіграв унічию 1:1 з грецьким „Олімпіакосом" у шостому колі Ліґи чемпіонів і тим самим виборов путівку у змагання за Чашу УЕФА.

ДО 15-РІЧЧЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Гість „Свободи“ – журнал „Військо України“

Журнал „Військо України“ – центральний друкований орган Міністерства оборони України – видається з 1994 року. Щомісяця він вміщує розповіді про життя і проблеми Збройних сил України, закордонних армій, участь України в миротворчих акціях ООН, подає матеріяли з історії українського війська, знайомить з кораблями, літаками та бойовою технікою України та інших держав. В журналі вміщуються інтерв’ю військових радників в дипломатичних представництвах інших держав в Україні. Нижче ми подаємо уривки з окремих статтей, опублікованих в нинішньому році. З питань передплати журналу можна звернутися до члена редакційної колеґії Петра Буняка на адресу: 115 Woodmart Dr., Randolph, NJ 07869. (973) 895-4303.

Маловідомі факти про український прапор

Тернистим був шлях національного прапора. Незважаючи на те, що на початку вересня 1991 року він майорів уже над багатьма містами і селами України, був встановлений у залі Верховної Ради і після триразового голосування урочисто піднятий над будинком Верховної Ради, лише 28 січня 1992 року відповідною постановою парламенту український двоколір був затверджений Державним прапором.

З XVIII ст. козацькі прапори все частіше виготовляються з блакитного полотнища, на яке жовтою фарбою наносяться зображення зброї та святих.

У березні 1918 року Центральна рада затвердила жовто-блакитний прапор символом Української Народної Республіки.

18 січня 1918 року міністер морських справ УНР Д. Антонович запропонував Малій раді затвердити український морський прапор. Він мав такий вигляд: дві смуги: вгорі – жовта, внизу – синя із золотим тризубом і хрестом. Уперше його було піднято на флагштоці лінійного корабля „Георгій Побідоносець“ 29 квітня 1918 року.

Перший прапор УНР – жовто-блакитний, за гетьмана Павла Скоропадського було замінено на блакитно-жовтий. 13 листопада 1918 року він став і державним символом Західньоукраїнської Народної Республіки. 20 березня 1920 року затверджений на Підкарпатській Русі, а з 1939-го – в Карпатській Україні.

Костянтин Руднєв

Роздуми про майбутнє військової авіяції

Трагедія військової авіяції, яка триває з 1992 року, не така видовищна. Не потрапила вона на перші шпальти газет, не дала приводу для сенсаційних розслідувань журналістів. Та від цього проблема не стала менш болючою.

Саме авіяція, за тогочасними і діючими нині керівними документами, була і залишається головною ударною силою Збройних Сил України, основним носієм їх бойового потенціялу. Протягом першого десятиріччя незалежности держава добровільно позбавила себе ракетно-ядерного щита. Не зовсім зрозуміло тоді, чому ж високопосадовці вимагали якомога швидше скорочувати об’єднання, з’єднання та авіяційні військові частини, виводячи з бойового складу „застарілі“ типи літаків, на яких, проте, літають й успішно воюють льотчики не одного повітряного фльоту світу, та продаючи за кордон все, що можна продати. За цінами, які й досі деякі аналітики вважають не відповідними справжній вартості, один за другим йшли і „підрихтовані“ на авіоремонтних заводах старенькі, за радянськими мірками, МіГ-23, МіГ-25 та Су-17 різних модифікацій з баз зберігання, а також новітні Міг-29, Су-27 прямо з аеродромів, на яких дислокувалися бойові полки. Хоча й обіцяли військовим льотчикам від цього розпродажу і пальне, і запчастини, і житло.

Як тут не згадати сумнозвісну оборудку з військовою авіяційною технікою нашої держави, коли за газові борги акціонерної компанії „Нафтогаз України“ віддали Росії вісім Ту-160 та три Ту-95МС, укомплектовані відповідним запасом бойових ракет, обіцяючи військовим льотчикам безбідне існування протягом кількох років. Проте минули роки, а „газові“ гроші на рахунки військового відомства так і не надійшли.

В цей час десятками продавали за кордон бойові літаки, що у комерційних авіокомпаніях „до ручки“ відпрацьовували свій ресурс, десятки військових транспортників Іл-76 та Ан-12, а виручені від цього кошти повинні були, за умовами укладених угод, надходити саме на потреби ВПС. Гроші половинили в київських кабінетах, а до штабу ВПС долітали лише копійки.

Віктор Ґедз

З щоденника Петра Грицая

15.02.1992 р. 23 лютого вирішили біля інституту приймати нашу присягу. Гадаю, що, незважаючи на залякування командуванням, присягу на вірність народу України прийме доволі багато військовослужбовців. Назад дороги немає. Українській Армії бути! Будувати її потрібно негайно, активніше, бо вже сьогодні молода держава потебує захисту!

21.02.1992 р. Заступив на чергування, написав рапорт командиру в/ч 13656 про прийняття 23 лютого присяги на вірність народові України. Вранці зустрів Олега Волинця. Він сказав, що командир збирав людей, аґітував не приймати присягу, бо тільки тоді ми зможемо послужити ще років зо два. Люди позабирали рапорти, залишилося нібито 25 (...).

Піднесення прапора України на бойовому кораблі

28.02.1992 р. У неділю, 23 лютого, ніхто в полку присяги не приймав. Командування залякало. Телефонував Шкурко, сказав, що біля інституту зібралося осіб п’ятдесят на урочисту подію, а військових немає. Делеґація зі Шкурком ходила до командира, і той запевнив, що ніхто не буде репресований за бажання присягнути Україні, що він і сам не проти присягнути (яке лицемірство!), але потрібно мати якусь домовленість з Міністерством оборони України про те, що вони беруть нас під свою опіку і таке інше.

16.03.1992 р. Підполковник Сокальський розгорнув синьо-жовтий прапор. Спочатку у нього в кабінеті прийняли присягу ми, потім військовослужбовці запасу. Я був п’ятим у списку. Правду кажучи, хвилювався.

19.04.1992 р. В запеклих дискусіях з українцями та неукраїнцями я витримую шалений тиск промосковських вояків. Нас, хто прийняв присягу, вони вважають кар’єристами, мовляв, унюхали, звідки віє вітер. Я намагаюся довести, що присягнув тоді, коли командир пообіцяв звільнити кожного, хто осмілиться прийняти українську присягу. Але ніхто не вірить, що я прийняв клятву на вірність народові України, керуючись виключно власними переконаннями. Як мало національно свідомих людей в армії!

З практики спецслужб

Спецслужби не завжди діють так, як ми звикли бачити у шпигунських фільмах.

Щоб не нагнітати „шпигунських“ пристрастей, які іноді виникають при вживанні терміну „резонансні операції спецслужб“, наведу статистику за останні два роки. За цей період українською військовою контррозвідкою попереджено вісім спроб чужоземних спецслужб залучити до співпраці наших співвітчизників. Припинено злочинну діяльність двох громадян України, які намагалися передати чужоземним спецслужбам відомості, що складають державну таємницю. Одного з них засуджено до восьми років позбавлення волі за статтею 111 КК України „Державна зрада“. Ще кілька протиправних намірів попереджено.

За результатами діяльности органів військової контррозвідки до державного бюджету повернуто коштів на суму понад 25 млн. гривень і 50 млн. – як карні санкції за порушення норм і правил фінансово-економічної діяльности.

Військовою контррозвідкою у взаємодії з іншими правоохоронними органами порушено 700 судових справ, за якими до кримінальної відповідальности притягнуто 265 осіб. Через суди реалізовано 400 протоколів про скоєння адміністративних правопорушень з ознаками корупції, викрито понад 40 фактів контрабанди та вилучено контрабандних товарів на загальну суму понад 3 млн. гривень, розкрито 12 злочинів, пов’язаних з незаконною міґрацією та торгівлею людьми.

До кримінальної відповідальности притягнуто кількох громадян Греції, Пакистану та Іраку, які прибули до України з метою незаконного придбання товарів військового призначення. Це озброєння, боєприпаси, військова та спеціяльна техніка, вибухові речовини на загальну суму 800 млн. долярів США.

У лютому 2005 року військова контррозвідка та співробітники Миколаївської митниці викрили факт незаконного перевезення в Україну 300 тис. долярів військовослужбовцями українського континґенту в Іраку. За цим фактом порушено три кримінальні справи. Крім того, співробітники контррозвідки спільно з військовослужбовцями українського миротворчого континґенту визволили та повернули в Україну українських дівчат, які перебували в сексуальному рабстві у Ліберії.

Сергій Нечипоренко,
перший заступник
начальника Управління
військової контррозвідки СБУ

НОВІ ВИДАННЯ

Україна з точки зору колишнього дисидента

Микола Горбаль. „Презентація життя". Київ, 2006, 400 стор.

Нова книжка Миколи Горбаля, відомого правозахисника і колишнього політв'язня з 16-річним стажем ув'язнень, була підписана до друку 5 жовтня ц. р., а тому охоплює найостанніші події політичного і громадського життя в Україні і за її межами. У книжці простежуються три провідні площини викладу: розповідь про події, які стали змістом життя автора, архівно-документальна частина (зокрема опубліковані раніше статті автора), а також ніби приготування до майбутнього роману – сучасники автора у нинішній Україні і події довкола них. Окрім того, в ній є міркування теологічного змісту, численні ілюстрації. Таке розмаїття робить книгу цікавою для широкого кола читачів, бо кожний знайде щось для себе. Сергій Шкільний вдало використав для оформлення книжки малюнки художника-примітивіста Богдана Горбаля, авторового брата, малюнки якого були на виставці в Ню-Йорку і про них розповідала „Свобода".

У книжці чітко простежується лемківське походження автора, який завжди у конкретних діях підтримував лемківське життя в Україні. Власне, Микола Горбаль починав не з політичної боротьби, а з скрипки, з навчання молоді музики, з творення своїх пісень... Але в СССР кожна обдарована людина була під контролею КҐБ, а найменший крок вбік від комуністичної доктрини означав початок переслідувань з боку держави. Опис життя за дротами – це сповідь свідка про неповторне і, по суті, героїчне... У книжці присутні Іван та Надія Світличні, Левко Лук'яненко, Григорій Герчак, Сергій Набока, Петро Григоренко, Ніна Самокіш, Сергій Білокінь, Євген Сверстюк, Мойсей Фішбейн, ряд інших знакових постатей з новітньої історії України.

Істориків зацікавлять численні уточнення до історії Української Гельсінкської Спілки, до ряду видань учасників національно-визвольної боротьби, погляд автора на життєві позиції і характери Вячеслава і Тараса Чорноволів, на героїзацію окремих діячів національно-визвольної боротьби з старшого покоління, зокрема Василя Кука, Василя Галаси, Марії Пискір-Савчин, на „каяття" деяких шістдесятників, листи-щоденник Помаранчевої революції, критичний розгляд книжки колишнього оперативного працівника НКВД Георгія Санникова „Велике полювання. Розгром збройного підпілля в західній Україні", який мимоволі визнав УПА воюючою стороною в Другій світовій війні і зауважив всенародну підтримку партизанського руху. Численні сторінки присвячені подіям і постатям політичного життя закордонного українства, зокрема вже у незалежній Україні. Автор пише, що досвід політичної боротьби минулих поколінь треба знати, але „бездумне перенесення його на сьогоднішні політичні реалії не лише не дасть користи, а й девальвує колишні досягнення ОУН".

Замовити книжку Миколи Горбаля можна за 15 долярів у Павла Стокотельного, звернувшись на адресу: 26 Iowa Ct., Matawan, NJ 07747-3654.

Л. Хм.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує шановне громадянство
на вшанування

80-ліття

ОЛЕКСИ БІЛАНЮКА

визначного вченого і громадського діяча

Слово про Ювіляра....... **Альберт Кіпа,** *президент УВАН*

„До проблеми дослідження фізики та хемії, у космосі"
(доповідь на пошану О. Біланюка)........**Теодор Костюк,**
вчений-астрофізик НАСА,
член багатьох наукових інституцій і товариств

Після офіційної частини
музична програма і перекуска

Імпреза відбудеться

в неділю, 17 грудня 2006 р.,
о 1-ій годині по полудні
в будинку УВАН:
206 West 100th Street, New York, NY 10025

Tel.: (212) 222-1866; Fax: (212) 864-3977

Українська Централя

запрошує всіх на

НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ

31 грудня 2006 р.
в Українській Централі
240 Hope Avenue
Passaic, New Jersey

Початок о год. 8:30 веч.

грає оркестра „ХВИЛЯ"

Вступ:

60 дол. від особи –
включає забаву,
гарячий буфет та напої

30 дол. від особи –
забава, танці

Стрій вечірній

Резервація столів у пані Віри Чернянської

тел.: (973) 473-3379

---

19 West 21st Street, Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 862-4747; (973) 763-8778
Fax: (908) 862-7474

ROXOLANA
International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

** Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості европейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок
„Родинний" з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 ґалон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

Ukrainian Cooking on DVD

Learn how to make the "must have" dishes for a traditional Ukrainian Christmas Eve meal using timesaving, modern conveniences

step-by-step instructional
English-language
DVD running time 2 hrs. 14 min.

UKRAIVIN®
COOKING UKRAINIAN

Cost per DVD: $29.99
+ $5.95 shipping & handling
(up to 2 DVDs)

Order online: **www.ukraivin.com** or send check to:
Ukraivin Productions • P.O. Box 2737 • Arlington, VA 22202
(Virginia residents must include 5% sales tax)

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ (ТУІА)

запрошує своїх членів на

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ТУІА

в суботу, 9 грудня 2006 р. о год. 1-ій по полудні
в приміщенні Української Амбасади
3350 M Street NW
Washington, DC 20007

о год 6-ій веч. відбудеться доповідь

д-р Людмили Колоколової

на тему:

„Дослідження початків сонячної системи: подорожі до кометів та Плутона"

З питаннями просимо звертатися до

інж. Теодора Костюка: (301) 286–8431 або
Theodor.Kostiuk@gsfc.nasa.gov

НА ДОЗВІЛЛІ

ФІЛАТЕЛІЯ

Україна вітає з святами

17 листопада видавництво „Марка України" випустило в обіг зчіпку з двох марок з купоном „День св. Миколая" (худ. Катерина Штанко), а 22 листопада – марку до Різдва (худ. Микола Кочубей). Нові марки можна придбати у видавництві.

Електронна адреса:
stamp@stamp.kiev.ua

Сторінка в інтернеті:
www.stamp.kiev.ua

Штемпель першого дня обігу

Наші квіти – наша радість

У вас в Ню-Джерзі дуже гарно, але і в нас, у Пенсильванії, теж непогано. Перед нашою хатою моя дружина Марія доглядає свою „господарку".

Василь Болонка,
Бутвин, Па.

Мої орхідеї живуть на веранді, починають квітнути в січні і квітують до кінця квітня. Вони називаються – сімбідіюш. Коли температура вночі взимку спадає до 34 градусів, накриваю їх простиралом на ніч.

Катерина Росандіч-Кричевська,
Каліфорнія

Понад 40 років наша хата обсаджена різними квітами. Мешкаючи в місті, де завжди є багато туристів, ми бачимо, що гості біля нашої садиби кажуть: „Тут певно, мешкають українці". На цій світлині – моя покійна дружина, котра померла 17 березня ц. р., а я в квітні знову посадив квіти, а також даю нашим людям, які хочуть їх плекати. На фото – лише один бік хати, а квіти є довкола. Також маю гарний город, де є помідори, огірки, суниці, салата, фасоля, хрін, кріп, петрушка.

Михайло Федор,
Флемінґтон, Н. Дж.

ПЛАСТ - УКРАЇНСЬКА СКАВТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

ОРДЕН ХРЕСТОНОСЦІВ

з хрестом і мечем

Короткий життєпис покійного о. Павла Когута

Народився в селі Конюхи, Бережанського повіту, 25 березня 1926 р. Народню школу закінчив у рідному селі. Відтак почав навчання в славній гімназії у Бережанах. Через воєнні жорстокі часи навчання перервалось, німці забрали будинок гімназії для військової лікарні. Отож закінчив середню освіту, щойно 1946 р. в гімназії, в таборі переселенців, Карльсфельд, біля Мюнхену. Після того пішов студіювати богословію. Спершу в Німеччині – Гіршберґ, відтак в Голяндії – Кулемборґ та знову повернувся до Німеччини м. Фрайсіґ, де перебував у семінарії разом в одній кімнаті з сьогоднішнім Папою Бенедиктом 16-им. На священика висвятив його 1 липня 1951 р. Владика скитальців Кир Іван Бучко.

Осінню того самого року був назначений на пароха у Схід. Франції в департаментах Альзації та Льотерингії, з осідком у Стразбурзі.

Зразу береться шукати вірних на тому розлогому терені, що простягався від Франко-Люксембурського до Франко-Швайцарського кордону. В час візити побачив, що є багато дітей та молоді. Тому вже літом 1952 р. почав першу оселю – табір для дітей та молоді, що продовжував кожного року аж до 1993 р.

У 1955 р. закупляє, дуже дешево, в малому селі Альзації – Маквілєр старий замок з великою площею та городом (понад 2 гектари).

Для старших людей організує кожного літа прощу до відпустового міста Люрд. На початку сімдесятих років виринає ідея збудувати власну церкву в нашому стилю, а біля неї закупити готель, де наші прочани мали б власне приміщення. Для тої цілі о. Павло збирав охотників до праці при будові, з Альзації та Льотиренгії. Були роки, також подорожей до Люрду було по десять та більше. То були виснажуючі „прощі", бо зі Стразбургу до Люрду, то понад 1400 км. Остаточно той великий проєкт було завершено, і 1982 року при великому звизі народу з діяспори (понад дві тисячі) відбулося торжественне посвячення церкви. Україна в той час ще була в московсько-більшовицькому ярмі.

Кожного року в час Зіслання Св. Духа (Зелених свят), за Григоріянським календарем, о. Павло організує масову зустріч українців зі Схід. Франції, а також з Німеччини та Швайцарії і навіть з Бельгії. Такі зустрічі мали завжди якусь ціль; роковини Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, „Голодомор", відвідини Блаженнішого Йосифа Сліпого, Ювілей „1000-ліття Хрещення Руси-України" та подібні імпрези.

Від часу відновлення нашої державности майже кожного року о. Павло побував кілька тижнів в Україні, де відвідував рідних, а також вів переговори з різними церковними та свідськими достойниками, навіть цього року в місяці жовтні, ще відбув подорож в Україну.

Ділимося сумною вісткою, що в середу,
15 листопада 2006 року, на 96-ому році
життя відійшов у Божу вічність
наш найдорожчий і незабутній
ТАТО, ДІДО ПРАДІДУСЬ

БЛ. П.

ПРОФЕСОР

ВОЛОДИМИР ПРОЦИК

нар. 20 січня 1911 р. в Кам'янці-Бузькій, Львівська обл.

У глибокому смутку залишилися:

син – ЮРІЙ СТЕФАН з дружиною МАРІЄЮ-ЛІДЕЮ КЛОДНИЦЬКОЮ
внуки – КАЛИНА ПРОЦИК з мужем МИКОЛОЮ САВИЦЬКИМ
– ДАНИЛО ПРОЦИК з дружиною ТАЖЕЮ
– СТЕФАНІЯ ПРОЦИК
правнуки – АЛЕКСАНДРІЯ ПРОЦИК
– АДРІЯ ПРОЦИК
шваґер – ПАВЛО ПУНДІЙ з родиною
сестрінки – ІРИНА КОВАЛЬЧУК
– ГАЛИНА КУЛІЙ з родиною
братанок – ЯН ПРОЦИК
та ближча і дальша родина в Америці і Україні

ПАРАСТАС І ПАНАХИДА були відправлені 17 листопада в похоронному заведенні Музики в Чикаґо, Іл.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 18 листопада в українському католицкому соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Іл. Тлінні останки спочивають на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Іл.

СЛУЖБА БОЖА В 40-ИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ

буде відправлена 27 грудня 2006 р. в 8-ій год. рано в українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Іл.

Вічна йому пам'ять!

ЗА НАШИХ ДОРОГИХ І НЕЗАБУТНІХ
БАТЬКІВ ДІДІВ І ПРАДІДІВ

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МАМИ БАБЦІ І ПРАБАБЦІ

СВ. П.

ОЛЬГИ ЛУКАЩУК

і

СОРОКОВУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ТАТА ДІДУСЯ І ПРАДІДУСЯ

СВ. П.

сот. ЮРІЯ ЛУКАЩУКА

буде відправлена ПАНАХИДА
в неділю 17 грудня 2006 р.,
в церкві св. Вознесіння у Clifton, NJ

Про молитви за спокій душ Покійних просять

Діти, Внуки і Правнуки

В СУМНУ І БОЛЮЧУ 15-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ

СВ. П.

д-ра МИКОЛИ БОЯРА

буде відправлена ПАНАХИДА

в неділю 17 грудня 2006 р.,
в церкві св. Вознесіння у Clifton, NJ

Просимо про молитви за спокій душі Покійного.

Дружина з родиною

П О Д Я К А

2 грудня 2003 р. несподівано упокоївся в Бозі у Філядельфії наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

св. п.

МИРОСЛАВ ЛАБУНЬКА

Не маючи нагоди висловити в час подяку усім родичам, своякам, приятелям, подругам і друзям особисто за увагу й моральну піддержку під час нашого горя і смутку, висловлюємо її оцією дорогою тепер.

Нашу особливу глибоку вдячність висловлюємо сусідці Надії Пришляк, яка миттєво завезла до шпиталю бл. п. Мирослава перед останніми хвилинами його відходу з цього світу.

Дякуємо о. Петрові Семеничеві за дозвіл виставити тлінні останки покійного в парафіяльній церкві св. Михаїла Архистратига у Дженкінтавні, Па., під час відправи Парастасу. Глибока подяка о. Петрові Семеничеві та Високопреосвященному Кир Стефанові Суликові за похоронні відправи в церкві і на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Баунд Бруку, Н. Дж., де бл. п. Мирослав був похоронений 8 грудня 2003 р. Окрема наша подяка о. Петрові Семеничеві за пращальне надгробне слово.

Під час похоронних відправ у церкві дякував Петро Круль, давній друг покійного. На цвинтарі, надгробні співи у супроводі своєї цілої родини, виконав маестро Андрій Добрянський, давній колеґа покійного. Щиросердечне спасибі всім, що дякували. Рівно ж висловлюємо вдячність директорові похоронного заведення Насевичів Михайлові Насевичеві у Філядельфії за сумлінне та дбайливе переведення похоронів. На похорони бл. п. Мирослава прибули з віддалених поселень США і Канади, свояки, приятелі, знайомі, а особливо друзі, з якими св. п. Мирослав ділив долю і недолю в рядах ОУН на рідних землях. Рівно ж у похоронних обрядах брали участь та держали почесну стійку зі своїм прапором у церкві та на цвинтарі члени 5-го куреня УСП і 20-го куреня УПС "Ордену Хрестоносців", які попращали свого пластового друга Мирослава, лицаря Гуса, на Вічну Ватру.

У похоронних відправах у церкві св. Михаїла Архистратига у Дженкінтавні, Па., і на цвинтарі св. Андрія Первозванного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж., взяли також численну участь громадяни і громадянки Філядельфії, Ню Йорку, Штатів: Ню Джерзі, Делавер, Мериленд, Ню Йорку, Конектикут, Масачусетс, та інших міст українських поселень в США і Канаді. Ми невимовно вдячні українській громадськості, яка прибула на похорони св. п. Мирослава, щоб віддати йому останню прислугу і поклін.

Пращальне слово над свіжою могилою бл. п. Мирослава зворушливо промовив давній друг покійного інж. Роман Левицький, за що ми йому безмежно вдячні і зобов'язані. На тризні після похоронів, поділились своїми особистими спогадами про Мирослава близькі приятелі, громадські соратники, професори та студенти покійного:

д-р Микола Цісельський, д-р Василь Саляк, д-р Осип Данко, інж. Микола Галів, проф. Ігор Шевченко, інж. Ярослав Левицький і проф. Зенон Когут. Рівно ж, на тризні, від імені наукових установ, слідуючі колеґи та наукові співробітники покійного виголосили співчуття – проф. Олекса Біланюк, президент Української Вільної Академії Наук; проф. Володимир Стойко, віце-президент Наукового Т-ва ім. Шевченка у США; д-р. Ярослав Заліпський, голова відділу НТШ у Філядельфії; проф. Альберт Кіпа, проректор Українського Вільного Університету.

В перших годинах та днях нашого великого горя і невимовної скорботи багато осіб виявили готовість допомогти нам у похоронах та своєю присутністю підтримали нас на дусі. Особливо вдячні ми Константинові і Марії Возьним, Богданові і Марті Чайківським, Ярославові й Юстині Левицьким та Романові і Лідії Процикам.

Ми вдячні усім тим особам, що усно, телефонічно чи письмово зволили ласкаво зложити нам свої щирі співчуття. Ми старались висловити їм усім нашу глибоку подяку листовно, але впевнені, що могли несвідомо поминути декого із дорогих нам осіб; прохаємо вибачення за це.

Ми невимовно вдячні за співчуття, ласкаві слова розради, св. Літургії і молитви Високопреосвященному Кир Стефанові Суликові у Філядельфії, Владиці Іванові Хомі у Римі, Владиці Василеві Лостенові у Стемфорді, Владиці Глібові Лончині в Римі, оо. митратам Іванові Музичці у Римі і Павлові Когутові у Штрасбурзі, о. монсиньйорові Іванові Дацькові в Мюнхені, о. Порфирієві Підручному у Римі, о.Теодорові Галицькому у Римі, о. Ґенезієві Віомарові у Римі, о. Богданові Панчакові в Люблині, о. Євгенові Небеснякові у Львові, о. митратові Михайлові Димидові у Львові, о. Тарасові Лончині у Сільвер Спрінґ, Мд., о. архипресвітерові Сергієві Пастухові у Вест Бабилон, Н. Й., о. Василеві Рогацькому в Івано-Франківську, Father Katsouros, Loyola High School. Особлива подяка о. Ректорові Борисові Ґудзякові за надіслані співчуття з підписами студентів, працівників, факультету, ректорату та сенату Українського Католицького Університету у Львові. Окрема наша подяка о. Юстинові Бойкові за те, що виголосив доповідь покійного на конференції присвяченій відзначенню 40-ліття Українського Католицького Університету у Римі.

Наше щире спасибі за співчуття які ми одержали від посла України в Німеччині Анатолія Пономаренка та членів Верховної Ради України Дмитра Павличка, Івана Драча та Миколи Жулинського, які завжди по братерськи ставились до покійного. Наша подяка належить також слідуючим організаціям та інституціям та їхнім керівникам і співпрацівникам: Пластовій Станиці у Філядельфії (станичний: пл. сен. Юрій Чайківський), Пластовому Куреневі "Орден Хрестоносців" (курінний: пл. сен. Степан Шишка), Середовищові УГВР і Політичній Раді ОУНз, Українському Патріярхальному Світовому Об`єднанню (голова: інж. Василь Колодчин), Українському Патріярхальному Товаристві в США (голова: інж. Олександер Пришляк, і заступник голови: Василь Никифорук), УПТ в США – відділ у Філядельфії (голова: Іван Крих), Адміністрації Енциклопедії Української Діяспори (редактори: проф. Василь і проф. Дарія Маркусі), Товаристві Колишніх Українських Студентів Лювенського Католицького Університету (голова: Зенон Татарський), Товаристві Св. Софії в Бельгії (голова: Петро Фірман), Українському Банкові "Певність" – відділ у Філядельфії (дир. управління Адріян Гаврилів), Українському Науковому Інститутові Гарвардського Університету (дир. проф. Роман Шпорлюк), Інститутові Літератури ім. Т. Шевченка Національної Академії Наук України (дир. д-р Микола Жулинський, разом з підписами Івана Дзюби, Олекси Мишанича, Григорія Сивоконя, Віталія Дончика, Ростислава Радишевського, Тамари Гундорової та Миколи Сулими), Львівському Національному Університетові ім. І. Франка (ректор: проф. Іван Вакарчук), Науковому Товаристві ім. Шевченка в Україні (голова: д-р Олег Романів, і науковий секретар: д-р Олег Купчинський), Університетові "Львівський Ставропігіон" (президент: проф. Михайло Костицький), Тернопільському Педагогічному Університетові (проф. Роман Гром`як), Національному Університетові "Києво-Могилянська Академія" (проф. Наталя Яковенко), Іллінойському Університетові в Шампейн-Урбана (дир. програми Українознавства: проф. Дмитро Штогрин), Інститутові Релігії і Суспільства при УКУ (дир. Мирослав Маринович), Римському Університетові "La Sapienza" (дир. Українознавчих Студій: проф. Оксана Пахльовська), науковому часописові "Гарвардські Українські Студії" (ред.: д-р Галина Гринь), Університетові Вестерн Онтаріо в Канаді (проф. Марта Дичок), La Salle University: Bro. Michael McGinniss, Pres.; Joseph J. Cicala, Dean of Students; Tom Keagy, Dean of Arts & Sciences; James Gulick, Alumni Office Staff; Columbia University: Susan K. Feagin, EVP – Development & Alumni Relations; Prof. Mark Von Hagen, Dir. – Ukrainian Studies Program, Harriman Institute; St. Ignatius Loyola School: Mary Larkin; IBM: Tami Stevens; RBC Dain Ruascher: Luke Rasnake.

З великою вдячністю остаємось зобов'язаними слідуючим авторам, що опублікували свої спогади про бл. п. Мирослава в пресі: д-рові Миколі Жулинському, дир. Інституту Літератури ім. Т. Шевченка НАНУ (газета "Літературна Україна" та науковий часопис "Слово і Час"), проф. Леонідові Рудницькому, ректорові Українського Вільного Університету (науковий часопис "The Ukrainian Quarterly"), о. Борисові Ґудзякові, ректорові Українського Католицького Університету ("Пластовий Шлях"), Світовій Раді Наукових Товариств ім. Шевченка та Науковому Товаристві ім. Шевченка в Україні ("Вісник НТШ"), д-рові Геннадієві Борякові, дир. Державного Комітету Архівів України (науковий часопис "Архіви України"), д-рові Миколі Сулимі, співробітникові Інституту Літератури ім. Т. Шевченка НАНУ (науковий часопис "Слово і Час"), редакторові Петрові Дідулі ("Патріярхат"), проф. Михайлові Присяжному, деканові Факультету Журналістики, Львівського Національного Університету ім. І. Франка; La Salle University Ministry.

На свіжу могилу нашого дорогого мужа, батька, діда і брата наспіли квіти й вінки від організацій та поодиноких осіб, за що складаємо їм щиросердечну подяку, а саме від: Українського Католицького Університету у Львові (о. Б. Ґудзяк, Владики І. Хома та Г. Лончина), пластового куреня "Орден Хрестоносців", Федеральної Кредитової Кооперативи "Самопоміч" в Ню Йорку, La Salle University, IBM, Григорія і Анни Ґінів, Максима і Романи Тібодо, Wes Craven, Jason & Gina Hamblen, M. Night Shyamalan.

Щира подяка о. монсиньйорові Якові Мельникові за відправлення заупокійної Служби Божої у дев'ятий день смерті бл. п. Мирослава.

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ замовили:

Володимир і Ярослава Біланюки, Юрій і Ірена Богачевські, Михайло Бохно, Юрій Вацлавів з родиною, Богдан і Катря Гарасевичі, Олена Головчак і Роксоляна Головчак, Родина Дорошенків, Данило і Ксеня Захарчуки, Ярослав і Стефанія Колодії, Богдан і Христина Кульчицькі, проф. Роман і Анна Максимовичі, Prof. Margaret McManus, проф. Олександер Мотиль, Петро Наконечний, Всеволод Онишкевич, Віра Пак, проф. Юрій і Христина Перфецькі, Любомир Пиріг, Олександер Пришляк, Prof. John Rossi, д-р Джін і Марiянна Салей, д-р Василь і Рома Саляки, Богдан і Христина Турченюки, д-р Арета Подгорецька і Зенон Черник.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ бл. п. Мирослава ЗЛОЖИЛИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ:

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ПАТРІЯРШОГО СОБОРУ В КИЄВІ:

10,000 дол.	Андрій Курилко;
1,000	Володимир і Богданна Слиж, д-р Василь і Рома Саляки; Жецька і Зенон Черник;
150	Українське Патріярхальне Товариство, США
по 100	проф. Володимир і Софія Бандери, Микола Галів, Михайло Ковальчин, д-р Христина Ракоча і Михайло Кострицький, д-р Микола і Тамара Цісельські, Ігор і Дарія Шусти;
по 50	д-р Ярослав і Надія Заліпські, Віра Пак, Олександер і Анна Пришляки, Єфрем Ратич і Христина Ребенська, Петро і М;
по 20	Оксана Ворох, Микола Процик, Марія Тимчук, Христина Чорпіта і Роксоляна Чорпіта, Оксана Крилюк.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ:

по 100 проф. Володимир і Олена Карпиничі, д-р Всеволод і Ліда Когутяки, проф. Леонід і проф. Ірина Рудницькі, проф. Володимир і Мирослава Стойки;

по 50 проф. Іван і Наталя Головінські, Олена Головчак, Петро Гурський, д-р Лев і Ірина Кушнірі, Ярослав і Любов Федуни, Нестор Ходновський;

по 25 Леся Ґой, Олександер і Ірина Михалюки, Петро і Зоряна Сьокало.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД “СПОМИНІВ УПА” бл. п. Марії Лабуньки:
(Selfreliance NY Federal Credit Union Account # 33048)

1,000 Мар’ян Коць;

по 100 д-р Юрій і д-р Стефанія Бережницькі, Тарас і Марія Борковські, McWilliam, Роман Мац, д-р Модест і Марія Ріпецькі;

по 75 Дзвінка Добрянська, д-р Джін & Маріянна Салей;

по 50 Михайло Бохно, Богдан Ганківський, Олена Головчак, Володимир і Т. Данчуки, проф. Іван і д-р Наталія Коропецькі, Володимир і Марія Пискір, Віра Пак, Оксана Сосідко, Марта Турчин;

по 25 Оксана Гораєцька, Роман і Тетяна Левицькі, Христина Масюк, Омелян Ортинський, Богдан і Марта Чайковські, Зенон і Людмила Чайковські;

по 20 Адріян і Галина Клос, Осип і Надія Німиловичі.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ОСВІТНЯ ФУНДАЦІЯ:

по 100 Ігор і Рома Гайди, Микола Галів, Григорій і Анна Ґіни, д-р Олександер і Ярослава Ґудзяки, Марта Коломиєць, Юрій і Аніса Мицаки, Петро Наконечний, Володимир Процик, Максим і Романа Тібодо, Українське Патріярхальне Товариство, США;

по 50 Олена Головчак, Теодозій і Лукія Грициви, Маркіян і Люба Онуфер-ки, Ярослав і Любов Федуни, Степан і Юлія Федик-Шишки;

по 25 Петро і Марія Кондрати, Марта Кравс, Богдан і Марта Чайковські

по 20 Константин і Марія Возні, Адріян Левицький

ФОНД ЄДНОСТІ ПЛАСТУ:

д-р Володимир і Анна Раки

по 100 проф. Олекса і д-р Ляриса Біланюки, Мирон і Славомира Біласи, Марія Борковська, Борис і Дзвінка Захарчуки, проф. Роман і Анна Максимовичі, Борис і Неоніля Павлюки, д-р Юрій Пазуняк, Богдан і Христина Турченюки, Петро Хома;

по 50 д-р Юрій Білик, проф. Зенон Когут, Микола і Оксана Коропецькі, Орест і Марія Лесюки, Марія Леськів, Віра Пак, Ігор і Любов Паки, Роман і Катря Оранська-Петики, Орест і Марія Шведи;

по 40 Всеволод Онишкевич, Богдан і Софія Пазуняки, Ігор і Марія Чижовичі;

по 30 проф. Володимир і Софія Бандери, Іван Куземський;

по 25 Роман і Віра Андрейчики, д-р Олександер і Іванна Білики, Данило і Ксеня Захарчуки, Микола і Ірена Пелех-Зваричі, Марія Касіян, Юрій і Марія Тарасюки;

по 20 Роксоляна Гарасимович, Євген Гудима, Адріян і Галина Клоси;

по 10 Ігор Білинський, Григорій і Надія Петрики

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

Петро і Наталія Буняки;

по 100 Мирон і Ольга Гнатейки, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, проф. Володимир Петришин, Олег і Дарія Савківи, Євстахій і Марта Яроші;

по 50 Микола і Христина Баб’яки, Марія Луцик;

по 25 Анна Бідяк, Віра Кліш.

ФОНД КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА:

д-р Андрей Гарасимяк

по 50 Люба Бурровз, Олександра Юзенів;

по 25 Ліда Крижанівська, Віра Лащик.

ФОНД КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА – “КОЛЮМБІЙСЬКИЙ ПРОЄКТ”:

д-р Роман і Лідія Процики

по 100 Адріян і Адріянна Геврики, Тит і Софія Геврики, д-р Роман і Євгенія Дикі, Люба Процик, Марта Тарнавська.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК:
Андрій і Софія Лащик-Титли,проф. Альберт і Оксана Кіпи.

ПЛАСТ НА УКРАЇНІ:
Петро Наконечний, проф. Іван і д-р Наталія Коропецькі. д-р Іван і Михайлина Лисейки.

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД “ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ”:
Пластова Станиця у Філядельфії.

ПЛАСТОВИЙ ТАБІР “СОКІЛ”:
д-р Орест і Анна Гаврилюки.

ПАРАФІЯ СВ. МИХАЇЛА АРХИСТРАТИГА В ДЖЕНКІНТАВНІ:
Ярослав і Стефанія Колодії.

Усім жертводавцям складаємо щиросердечну подяку.
Хай Всевишній Господь винагородить вас за вашу велику жертвенність.

дружина – Іванна з родиною
син – Олесь з родиною
дочка – Ія з родиною
син – Ілля з дружиною
сестра – Марія з родиною

Обєднання Колишніх Вояків УПА Америки і Канади
з глибоким смутком повідомляє, що 1-го грудня 2006 р. відійшла у вічність

св. п.
МАРІЯ БОДНАРЕНКО-РІПЕЦЬКА
“ОКСАНА“

народжена 26-го травня 1925 р. в селі Печеніжин,
Івано Франківська область.

Районова Українского Червоного Хреста (УЧХ), Перемищини, також звязкова. Активна в Об'єднанні Колишніх Вояків УПА та в різних українських організаціях. Рейдом перейшла до Німечини в 1948 р.

Похорон відбудеться в суботу, 9-го грудня 2006 р. з церкви св. Миколая в Чікаґо.

В смутку залишила синів д-ра АНДРІЯ і д-ра ЮРІЯ з родинами.

Вічна Їй Память!

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього
дня 5 листопада 2006 р. відійшла від нас у вічність

св. п.
МІНОДОРА БІЛАН
з дому ГНАТІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в похоронному заведенні Петра Яреми та українській церкві св. Юра в Ню-Йорку а відтак на цвинтарі Mount Hope, Hastings, NY.

Залишилися в глибокому смутку:

муж – ОЛЕКСАНДЕР
сестра – ЛЮБА ЛОЗИНСЬКА
братова – ІРЕНА ГНАТІВ
братаниця – д-р ЛЯРИСА з мужем д-ром ОЛЕГОМ ЗАПУТОВИЧЕМ
кузен – ЮРІЙ ЯРИМОВИЧ з дружиною МАРІЙКОЮ та дітьми ПАВЛИКОМ і ХРИСТИНОЮ

Вічна Їй пам'five!

Складаємо щиру подяку всім рідним, приятелям і знайомим за вшанування Покійної участю в похороні, за квіти і пожертви на Службу Божу; отцеві Бернардові Панчукові, парохові церкви св. Юра, за похоронні відправи та зворушливе прощальне слово; похоронному заведенню – за зразкове переведення похорону.

Нехай Всевишній Господь сторицею винагородить усіх, що відчули наш біль і допомогли нам попрощати покійну Мінодору в останню путь, де життя вічне і де немає ні журби, ні скорбот.

Нехай Господь благословить усіх Вас своїми многими ласками.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

З болем серця і сумом ділимося вісткою,
що 17 листопада 2006 р. на 91-му році життя упокоївся
в Бозі наш найдорожчий ТАТО

СВ. П.

Артист-скульптор
Нагороджений орденом „За заслуги“
указом Президента України, 2006 р.

ПЕТРО КАПШУЧЕНКО

нар. 27 вересня 1915 р.в Дніпропетровську, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу 25 листопада в церкві та на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

донька – ЛЮДМИЛА КАПШУЧЕНКО з мужем БРУС ШМІТТ та родина і приятелі в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам’ять Покійного, родина просить складати пожертви на:The Ukrainian Museum, 222 East 6th Street, New York, NY 10003

З глибоким болем і смутком повідомляємо, що в понеділок,
27 листопада 2006 р. по тяжкій недузі відійшов у вічність
наш найдорожчий
СИН, МУЖ, БАТЬКО, ШВАҐЕР, ЗЯТЬ і ТЕСТЬ

СВ. П.

ДАНИЛО АНДРІЙ БІЛЬОВЩУК

нар. 6 травня 1947 р. у Герсфельді, Німеччина

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 1 грудня 2006 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Waitt-Nelms Funeral Home, 501 State Route 79, Morganville, NJ, а похорон буде в суботу, 2 грудня о год. 10-ій ранку з церкви Успення Святої Богородиці в Perth Amboy, NJ на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку залишились:

мама – БОГДАННА БІЛЬОВЩУК
дружина – ЛЮБА БІЛЬОВЩУК
донька – ХРИСТИНА з мужем МИХАЙЛОМ
донька – АНДРЕЯ з мужем НЕЙТЕНОМ
син – МАРКО БІЛЬОВЩУК
теща – МАРІЯ КУЗИШИН
шваґер – БОГДАН КУЗИШИН з дружиною ОКСАНОЮ
шваґер – ВАСИЛЬ КУЗИШИН з дружиною ПЕНІ
тітка – ЛЮБОСЛАВА ШАНДРА з мужем д-ром ОСИПОМ
кузини – ДІЯНА МІНКОВИЧ з мужем д-ром ВОЛОДИМИРОМ РЕНАТА ШАНДРА, ЛІСА САМБІРСЬКА з мужем ЮРКОМ та родиною, ЛІЛЯ ІЛІЯШЕВСЬКА з мужем ОЛЕСЕМ.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на
Стипендійну Акцію СУА. UNWLA INC. SCHOLARSHIP PROGRAM
P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747

Ділимося з українською громадою сумною вісткою,
що в п’ятницю 1-го грудня 2006 р. в Чикаґо, США
відійшла у вічність

СВ. П.

МАРІЯ БОДНАРЕНКО-РІПЕЦЬКА“Оксана”

Народилася 26 травня 1925 р. в с. Печеніжин,
Коломийського р-ну в Україні.

Провідниця підпільного району УЧХ в Перемищині та зв’язкова. Рейдом на Захід прийшла в 1948 році. Крім Об’єднання колишніх вояків УПА США і Канади була головою відділу Союзу Українок Америки та активним членом інших громадських організацій. Разом зі своїм мужем д-ром Модестом Ріпецьким причинилася до створення видавництва та була фундатором одного із томів “Літопису УПА”.

Похована 9 грудня 2006 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, США.

Редакція і адміністрація висловлюють сердечні співчуття д-рові Андрієві та д-рові Юрієві Ріпецьким з родинами з приводу смерти їхньої матері та бабусі.

Видавництво ”Літопис УПА”
P.O. Box 97, Stn. “C”
Toronto, ON M6J 1M 7 Canada

У суботу, 16 вересня 2006 р. відійшов у Божу вічність

СВ. П.

РОМАН БІГУН

наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

Родина оцим складає найщирішу подяку всім, що вшанували Покійного своєю присутністю на похоронних відправах, тризні, за висловлені гарні слова, згадки про нього, за особисті листовні і телефонічні вислови співчуття, за квіти й пожертви на різні цілі.

Особливо дякуємо отцеві Василеві Штеленові, парохові парафії св. Андрія за уділення св. Тайни Єлеопомазання з прекрасною одногодинною відправою над хворим, за відправу Панахиди у похоронному заведенні і похоронні відправи у церкві, за участь у тризні з паніматкою Марією та Службу Божу з Панахидою у 40-ий день.

Сердечно дякуємо хорові парафії св. Андрія за відспівання Панахиди 20 вересня і похоронної відправи в церкві 21 вересня.

Відправлені були поминальні Служби Божі з Панахидами у Чикаґо, у Ґлен-Спей, за що сердечно дякуємо п. Зюні Мартинець, у Львові, Івано-Франківську і в Горохолині, родинному селі Покійного з поминками з усією ближчою і дальшою Родиною. Теж відправлялась Григоріянка кожного ранку через цілий листопад, за що ми безмежно вдячні усій Родині Покійного.

Сердечна подяка 111-му відділові СУА в Л. А. за сходини присвячені нам з приводу втрати нашого Мужа і Батька і грошову пожертву на УКУ в сумі 480.00 ам. дол.

Пожертви були:

на УКУ у Львові через Українську католицьку освітню фундацію в Чикаґо: по 100.00 ам. дол. – З. Бігун, Р. і О. Сацюк, М. Вортновський, Л. і О. Вуссек, О. Гарасовська, І. і З. Деван, Р. і Л. Єжевські, В. Сірий; по 50.00 ам. дол. – О. і Т. Козбур, Х. Мурська, д-р Б. і О. Ткачуки, М. Турчин, Д. Чайковська; по 40.00 ам. дол. – З. і Л. Возні; по 30.00 ам. дол. – Р. Вечерек, А. Терлецька; по 25.00 ам. дол. – Л. Козбур, Н. Кухта; по 20.00 ам. дол. – О. Беднарська, З. Волос, Дз. Жданевич, Л. Кеске, З. Осадца, Л. Слободян, Л. Тустанівська; по 5.00 ам. дол. – Л. Дзьоба. Разом – 1,345.00 ам. дол.

на сиротинці в Україні через Бавн Брук:
по 100.00 дол. дол. – З. Бігун, О. Бігун, Р. і О. Сацюк, О. Каштанюк, Д. Каштанюк, Т. і Ш. Міцевич; 75.00 дол. – д-р А. Олесіюк; по 50.00 дол. – В. Бабченко, Д. і Г. Грушецькі, Л. Толмачов, Л. Скоропад, К. Снилик; по 40.00 дол. – Ю. і А. Вибачинські, Б. і Л. Марущак; 30.00 дол. – Г. Проданюк; по 25.00 дол. – паніматка М. Штелень, д-р С. Вестон, М. Дешко, І. і О. Яременко; по 20.00 дол. – Г. Линн, І. Парабанюк, Ґ. Сахневич, В. Швейко. Разом – 1,215.00 ам. дол.

на хворих членів Товариства колишніх УПА в Україні через Головну управу в США:
200.00 ам. дол. – д-р І. Є. Тунсталл; по 100.00 дол. – З. Бігун, Р. і О. Сацюк, З. Мартинець, М. і В. Пискір, Б. Футала; по 50.00 дол. – М. Грушецька, Н. Ґоляш, Р. і Н. Заяць, К. Снилик, Л. і О. Футала, 30.00 дол. – Г. Проданюк; по 25.00 дол. – С. і К. Іллюк, Н. Кухта, д-р А. Олесіюк. Разом – 1,055 ам. дол.

на Літопис УПА в Канаді:
по 25.00 ам. дол. Л. Коломиєць і З. Бігун. Разом 50.00 ам. дол.

Ми надзвичайно вдячні всім. Нехай ласкавий Господь винагородить усіх сторицею.

Дружина – Зиновія Бігун
Доньки – Роксоляна Сацюк з Олегом і синами Ростиком і Борисьом
– Оксана Бігун з дітьми Танею і Адріяном
Невістка – Марі Бігун Д. з дітьми Орестом і Данусею та внуками

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
***Тел. до Олексія: (609) 747-1382** або*
e-mail ok1band@yahoo.com
website:www.fata-morgana-band.com

Apon Video, P.O. Box 3082,
Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

NEW VHS and DVD

2015 – 15-та річниця Незалежности України – Концерт VHS
7807 – Святкуємо Різдво 2006 по нашому VHS+DVD
7808 – Волинські забави і весільні звичаї VHS+DVD
7778 – Різдвяні оповідання – зимові візерунки VHS
7811 – Роксоляна VHS Vol. No. (1)

Ціна 20.00 дол. кожне + 5 дол. пересилка

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC
Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.
Єдиний україномовний „Interventional" кардіолог в NY і NJ.
НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ
Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave. Roselle, NJ 07203 (908) 241-5545	**1432 Hylan Blvd. Staten Island, NY10305 (718) 351-9292**

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Понад 30,000 читачів дивиться наші реклями.
РЕКЛЯМУЙТЕСЯ!

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPÆDIA

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ
універсальне джерело знань про Україну!
Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
За ДВА ТОМИ – 130.00 дол.

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або грошевим переказом надсилати на адресу:
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Мешканці Нью-Джерзі підлягають 6%-му податкові.

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ
DNIPRO CO.
• Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
• Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	**CLIFTON, NJ**	**PHILADELPHIA, PA**
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040

KARPATY
Export — СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА — FAST GUARANTEED DELIVERY — Import Ltd.

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ

ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!